Marko paşa

NE SAĞCIYIZ NE SOLCU FUTBOLCUYUZ FUTBOLCU

Zübük

BAŞYAZI

Biz Avrupalıyız!

Yazan : Ebu Maslahattin-i Avrupai-i ibn-i veled-i Garbi

HALA ve hâlâ kanlı ehl-i salîp muharebelerinin taht-ı tesirâtının etkisi altında kalarak dinî bir taassupla memleketimizi bir Asya memleketi ve Şark diyarı telâkki eden zihniyyete karşı mücadele etmemizin zamanı gelmiştir ve hattâ, yaz saati münasebeti ile, biraz da geçmiştir. Tarafgîrâne ve garazkârâne bir şekilde bizi Avrupalı addetmeyen ve bizim Garplı olduğumuzu inkâr ederek bizi Asyalı grupa dâhil etmek isteyenlere karşı nefsimizi müdafaa etmek mecburiyetinde (**müdafaa-i nefse girer, cezası yoktur**) ve Avrupalı bir memleket ve bir içtimaî heyet-i medeniyet-i alâmet olduğumuzu da isbat ile mükellef bulunuyoruz.

Şurası muhakkaktır ki (**neresi?**) daha Tanzimat Fermanı ve Gülhane Hattıhümayûnu'nun ilânı zamanından beri, Avrupalı olduğumuzu maalesef bir türlü isbat edememiş bulunuyoruz.

DÜNYA Futbol Şampiyonası münasebeti ile, bizim takım, evet tekrar ediyorum bizim takım, tarafgîrane ve garazkârane hareket eden ve gazhane tarafındaki kaleyi seçen beynelmilel futbol otoriteleri tarafından maalesef Asya grupuna dâhil edilmiş bulunuyor. Elbet ve elbet alâkadar makamlar bu fâhiş hatalı karara itiraz ederek tashihi yoluna giderek millî itibarımızı kurtaracak ve bizim takımın Avrupalıların takımlarından hiç bir farkı olmadığını (**pek cüz'î bir fark varsa da mühim değildir ve sünnîdir**) isbat edecektir. İcap ederse delillerimizi de meydana çıkarabiliriz.

Binaenaleyh millî takımımızın, Asyalı takımlar grupuna değil, Avrupa takımları arasına dâhil edilmeleri lâzım gelir. Ve icap ederse biz — ki icap etmektedir — bu millî dâvayı şeref ve haysiyet meselesi yaparak daha üst dereceli mercilerde de müdafaadan çekinecek değiliz.

BİZİM Avrupalı olduğumuz ise, münakaşa edilmiyecek kadar bâriz ve âşikâr bir hakikattir. Çünkü biz Viyana kapılarında, Mevlânekapıda, Azapkapıda, Orta Asyada, seddi Çinde, Veliefendi çayırında, bayramlarda Kadirga meydanında at koşturmadık mı? Çünkü biz Mezopotamya'da, Kazablanka'da, Mulenruj'da, Taksim'de Maksim'de, Londra Bar'da, Klöp Bilmemkaç'ta, Küçükçiftlik gazinosunda kadeh tokuşturmadık mı? Ve biz Tuna'da, Sakarya'da, Kurbağalıdere'de, Çırçır'da, Terkosta, Taşdelen'de neler yaptık? Ve biz Lozan'da, İnönü'de, Altıyolda, Dörtyol'da, Kızılay'da, Tahtakale'de, Bahçelievler'de, Altındağ'da, Şaşkınbakkal'da, İstiklâl caddesinde, Eyüpsultan'da, Tarlabaşı'nda, Kazlıçeşme'de, Taşlıtarla'da neler yaptık?

MUHTEREM senatör Bekir Bey, Haydar Bey, Hıdır Bey ve Rıza Bey ve Murtaza Bey geçen sene tedavi maksadı ile Avrupa şehirlerine gitmişler iken ve muhterem Reşit Bey, Hurşit Bey, Beşir Bey ve Ali Aklınıdevşir Bey tetkik heyetleri halinde Avrupa'da aylarca gaybubet etmişler ve pek zorluk ile bulunmuşlar iken ve daha pek çok kıymetli özel sektör ve hususî sermaye evlâtlarımız Avrupa'da tahsil eylemekteler iken, Avrupa ile bu kadar ıskı münasebetlerimize rağmen bizi hâlâ ve hâlâ Avrupalı addetmeyip, Asyalı kabul etmeleri revâyı hak ve müstehak mıdır?

Biz, coğrafî vaziyetimiz itibarı ile, hem Asya, hem Avrupa kıtasında ve bu iki kıtanın mültehasında ve birinin önünde diğerinin arkasında bulunmamız hasebi ile Avrupalı olduğumuz katî ve muhakkaktır. Bir buçuk asırdan fazla bir zamandan beri en mühim dâvamız olan bu meseleyi kovalisyon hükûmetimizin lâyık olduğu ciddiyet ile ele almasını rica ederiz.

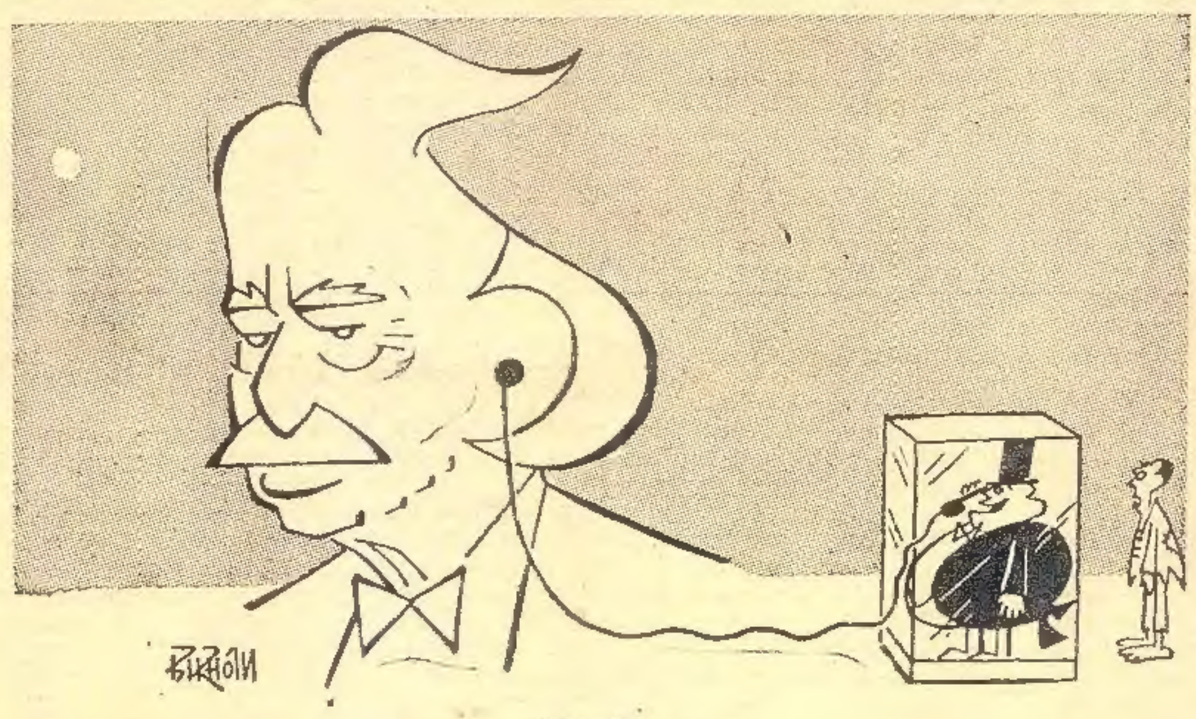

Meşgul...

Vasıtalı vergiler artıyor...

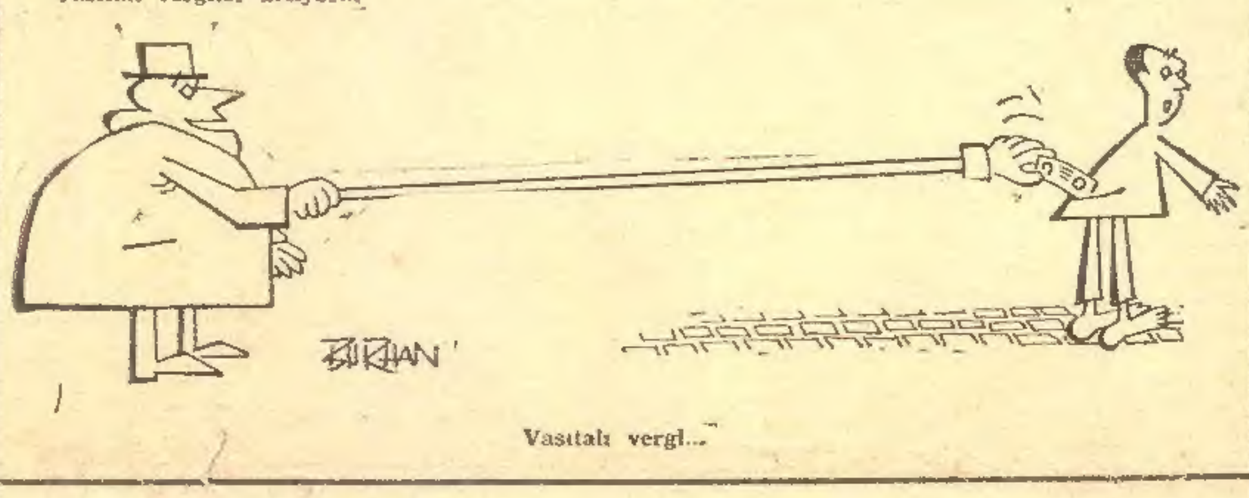

Vasıtalı vergi...

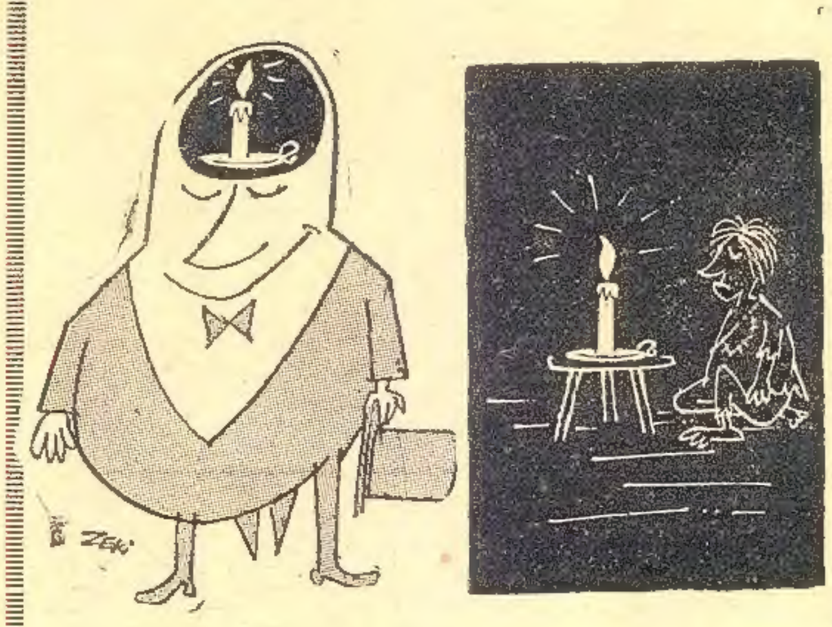

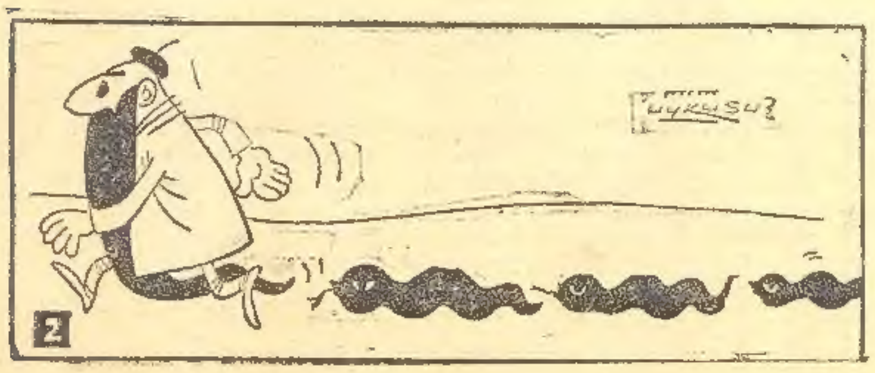

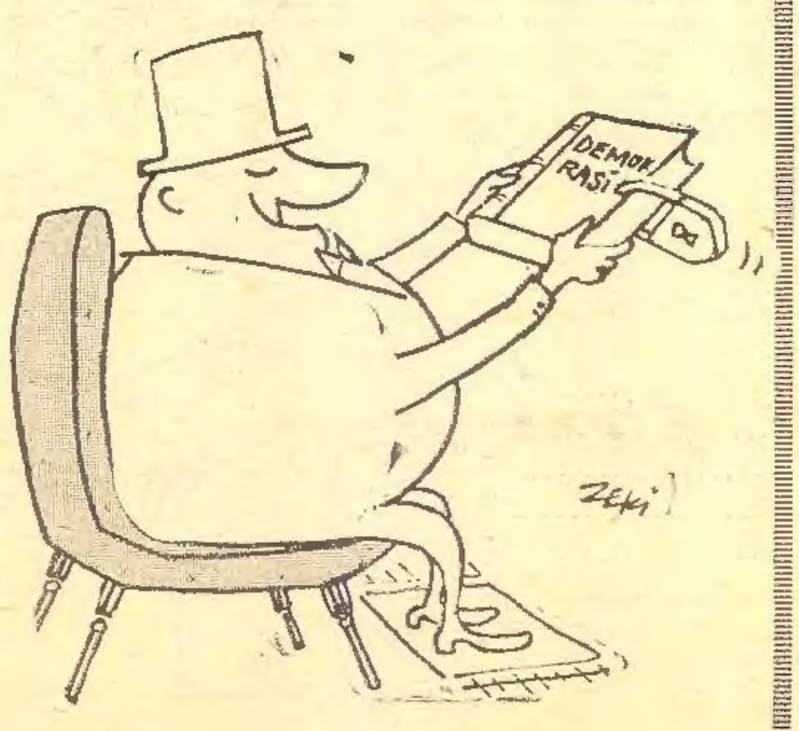

TAŞLAMA

«Esti birgün bir muhalif rüzigâr,
Kendi gitti ismi kaldı yadigâr!»

ADNAN Menderes Başbakanken, muhalif gazeteler Menderes Nehrinin o günkü durumuna göre, şu türlü siyasî ve kinayeli haber başlıkları verirlerdi:

«Menderes yine taştı»

«Menderes yatağından çıktı!»

«Yatağını yıkan Menderes ortalığı batırdı.»

«Menderes azdı ve üç vatandaşımızın daha boğulmasına sebep oldu.»

GEL zaman git zaman, şükür eriştirene, işte geldik bugüne. Açıyoruz muhalif gazeteleri, yine Menderes Nehrinin durumuna göre, ama bu sefer eskisinin tersi anlamda kinayeli şu türlü haber başlıkları:

«Menderes her gün biraz yükseliyor, havalar böyle devam ederse daha da yükselecektir: Yüksel Menderes, Yüksel Menderes!»

«Menderes bolluk ve bereket getirdi.»

«Menderesin sâyesinde bu sene mahsul artacak.»

«Menderes'in kollarında üç inek boğuldu.»

İşte Tercüman gazetesinin birinci sayfasındaki haber ve başlığı:

Yağan rahmet Menderes'i yükseltti Aydın — yağan şiddetli yağmurlardan bazı dereler taşmış ve Büyük Menderes Nehri yükselmiştir. Üç inek Mendereste boğulmuştur.

Kısacası Türkiyedeki büyük değişiklik şu:

Türkiyede yağmur yağınca, eskiden, dereler yükselir, Menderes taşardı, şimdiyse dereler taşıyor, Büyük Menderes de yükseliyor.»

Az Gelişmiş Arkadaşlar

Kenan AKINCI

HOCALARIMIZIN dehamıza tahammül edemeyişleri yüzünden lisenin birinci sınıfının yarısından mezun olmak zorunda kalan biz dört arkadaş, beşincimiz «Kör İsmail» e misafir gelmiştik.

Dördümüz de adamakıllı hazırlanmıştık bu misafirliğe. Kont Abdi, özel terzisine gidip pantalonunun kıçını bir güzel yamattı. Ustura Necdet suratının birkaç yerini daha çentikledi. Onun forsu da öyle işte. Güren «bu adam belâlı» deyip korksunmuş. Kazık Cavit adımlarını kısaltıp, belini arkaya kaykıltma provaları yaparak büsbütün kazıklaştı. Ben de ağzımdaki sözde altın dişi temizleme tozuyla parlattım.

Hangi cehennemin dibindeyse «Zogo» diye bir herifin meyhanesi varmış, Kör İsmail oraya götürüyor bizi. Bana göre on dakika, Ustura'ya göre yirmi dakika, Kazık Cavit'e göre yarım saat, Kont Abdi'ye göre de bir saattir yoldayız.. «Zogo» hâlâ görünürlerde yok. Kont ikide bir homurdanıyor:

— Oğlum, söyleseydin uzak olduğunu da bir araba tutsaydık...

Aradan Kazık Cavit destekliyor. Kazık gibi de söz söyler:

— Ulan Kör... Dünyayı dolaşıp yuvarlaklığını ispata mı çıktık yoksa? Hem öyle dev gibi yürüme, adımlarını kısa at biraz...

Sıra Ustura'da:

— Evlâdım İsmail, daha bu kadar yürütürsen bizi, haberin olsun seni doğrarım.. Kafa derini yüzerim alimallah...

Ben de bir şeyler söyliyecektim ki Kör dayanamadı, geri döndü:

— Ulan mırtlar! Ben size biraz uzakçadır demedim mi? Yâni ki size «bu meşakkatlerin çekileceğini daha cülûsum zamanında» söylemiştim..

Hep birden gülüştük.

— Öhhöö.. Yavuza dikiz.. Yavuz Sultan Kör İsmail..

Hele Kazık Cavit öylesine güldü ki, iki buçuk derece öne eğilmek zorunda kaldı. Uzunluğu adamına göre değişen bir süre daha yürüdükten sonra beş, on adım ilerden Kör İsmailin sesi duyuldu. Yaya kaldırımın köşe yaptığı yere dikilip ellerini ağzının iki yanına koymuş, bağırıyor:

— Zogo göründüüü!..

Admlarımızı sıklaştırıp yetiştik. Gerçekten Zogo az ilerdeydi.

Geçtik meyhaneden içeriye. Masalardan birinde iyice tartışmaya tutuşmuş üç kişilik bir topluluk var. Göbeklice, açık ağızlı olanı tam karşısındakine bağıra bağıra soruyor:

— Yahu, doğru dürüst anlat şunu be.. Hangisi durmuş? Bana Durmuş'un durduğunu söylediler.

Yarım saattir anlatıyorum birader... Durmuş durmamış, Durmuş'u zorla durdurmuşlar.. Durmuş da «ben yeminliyim, durmam, benim yerime Dursun dursun» demiş.

Açık ağızlı gene anlamamıştı. Karşısındaki tekrar anlatmağa koyuldu. Biz fazla ilgilenmeden onlara en uzak olan masaya oturduk.

Kör İsmail garsonu çağırmazdan önce eğilip usulca sordu:

— Paranız var mı lan?

Hepimiz ceplere saldırdık. Kont Abdi mendil cebinden bir beş lira çıkarıp havada savurdu:

— Şimdilik bu var İsmailciim. Fazla almadım yanıma..

Ustura Necdet elini soktuğu cepten önce bir ustura, sonra da bir avuç bozuk para çıkardı, masanın üstüne koydu. Birlikte saydık, üç buçuk lira..

— Valla şimdilik de bu, sonralık da bu.. Peşin söyleyim usturamı rehin bırakmak âdetim değildir..

Kazık Cavit, oturur durumdayken ceplerini karıştıramadığı için ayağa kalkıp öyle aranmak zorunda kaldı. Kollarını kaldırıp bükmek güç geldiğinden ceket ceplerini hiç kullanmaz. Pantalonunun cebine soktuğu sağ elini, sol elinin de gayretiyle güç belâ çıkardı. Onun da bir beş lirası vardı. Dizlerini kırıp çökerek oturdu yerine. Sıra bana gelmişti. Hepsi iki buçuk lira olan paramı gösterdikten sonra,

— Korkmayın, arkadaşlar, dedim. Paramız yetmezse bu dişi söker, bırakırım meyhaneciye. Üstünde kıymetli bir şeyler bulundu mu param olmasa da korkmıyacaksın..

Kör İsmail,

— Bende de yedi buçuk var, ne içeceğiz? dedi.

Kont mırıldandı:

— Ahh viski.. Viski gibi içki yoktur.

— Nerde gördün ulan viskiyi? İçtiğin şey olsa bâri...

— Ben içmedim ama, bizim Apturamanın baconağı patronu bu görmüş içerken...

— Ben viski miski anlamam. Zogooo!.. Gör bakalım bizi de...

Zogo koşarak geldi.

— Ucuz tarafından birşeyler, birer duble de rakı.. Hadi Zogocuğum..

Zogo'nun suratı da surat hani. Ağzı, burnu, gözleri, yanakları, kaşları önceleri yokmuş da sonradan yüzüne çakılan çivilere asılmış gibi.. Her biri aşağı sarkmış, adam sağa sola baktıkça suratının kılları saat sarkacı gibi sallanıyor... Herifi yakala, «Dünyadaki

Irza tecavüz olayları artıyor...

huzursuzluğa sebep bu heriftir, Küba meselesini çıkaran, Çin'le Hindistanı kapıştıran, Yemen'i karıştıran hep bu heriftir.. Bütün işler bunun başının altından çıkıyor!» deyip ipe çek, kimse yadırgamaz.

Çabucak getirdi istediklerimizi. Kör İsmail takıldı:

— Ne bu surat be Zogo? Gül biraz be...

Zogo'nun, suratının tersine yumuşak bir sesi var:

— Şu hırta kafam bozuldu. Bizim Yamuk Osman'a... Ulan hıyar oğlu hıyar, senin babanın zıkkım fıçısı mı var burada? Her gün bir duble veriyorum, daha ne yapayım yâni?

Öteden Yamuk Osman bağırıyor:

— Zogoo.. Zogo be! Ulan yolumuzu doğrultunca biz de sana ısmarlarız be...

— Valla aslanım senin yolun ne kadar doğrulsa Zogo'nun dükkânı önünde eğrilmeden edemiyor..

Yamuk Osman Zogo'dan umudu kesmiş, yanık bir türkü tutturmuştu. Bizim Ustura Necdet duygulu çocuktur. Dayanamadı, Kazık Cavit'i dürttü:

— Oğlum Kazık...

— Anlat.

— Ben bu Zogo'yu doğrarım.

— Neden?

— İçki versin çocuğa...

Kör İsmail duymuştu:

— Karışmayın, Zogo bilir işini.. Sabahtan beri iki duble vermiş, daha ne yapsın yâni? Bütün kazandığını ona verecek değil ya..,

Ustura duygulanmış bir kere:

— Öyleyse biz ısmarlamalıyız. Bir konsorsiyum kuralım aramızda. Herife bir duble ısmarlıyalım, biraz da kayıntı verelim buradan. Zogo'yu da katarız konsorsiyuma. Gücenir diye itiraz etmedik. Çağırdık Zogo'yu.

— Ağa biz bir konsorsiyum kurduk.

— Ne konsersuyu?

— Konser suyu değil be.. Gazete falan okumaz mısın sen birader, Konsorsiyum.. Yâni ki o arkadaş az gelişmiş bir arkadaştır, biz de ona yardım etmek için bir teşkilât kurduk. Seni de aldık aramıza. Bir duble ısmarlıyacağız, sen de ortak olacaksın parasına.

— Canım bırakın şu serseriyi...

Ustura elini cebine atıp fırladır yerinden. Kör İsmail hemen tuttu omuzundan. Zogo'ya da birkaç göz işareti yaparak:

— Tamam tamam, dedi. Ver sen bir duble Yamuk Osman'a.

Zogo gitti. Ustura da oturdu yerine. Boş tabaklardan birine de öbür tabaklardan birer kaşık ne varsa koyduk, gönderdik. Ustura sakinleşmişti. Şaka matrak son meteliğimize kadar içtik.

Hesap verirken Zogo,

— İyi yapmadınız, dedi. Birşey vermiyecektiniz. O böyle bir iki gün gelir, bir şey tutturamazsa gider, bir işe girip beş, on gün çalışır. Fakat şimdi bu umutla en az on gün bir işe ellemez..

Kör İsmail,

Çok doğru, dedi. Biz hiç ses etmedik.

Girerken gördüğümüz açık ağızlı hâlâ anlıyamamış meseleyi. Karşısındaki anlatmağa uğraşıyor:

— Durmuş durmamış, Durmuş'u durdurmuşlar. Durmuş da «duramam, durursa Dursun dursun» demiş.

Gogol Diyor ki:

«Gülme, sanıldığından daha önemli, daha derin bir şeydir. Bu, geçici bir öfkeden gelen, insanın buhranlı bir zamanında kopuveren bir gülme değil; insanların hoşça vakit geçirmesine yarıyan bir gülme değil; insanoğlunun aydın tabiatından gelen bir gülmektir. Evet, ondan geliyor, çünkü insan tabiatında gülmenin ölümsüz bir kaynağı vardır. Gülme öyle bir şeydir ki çevremizdeki eşyaya derinden derine anlam kazandırıverir. Gözümüzün önünde akıp giden, yok olan şeyleri aydınlatıverir. Bu gülmenin ta derinlere işliyen kudreti olmasaydı hayatın o küçük, o boş tarafları ortaya çıkmazdı. Bu gülme olmasaydı her gün önünden kayıtsızca geçtiğimiz, hor gördüğümüz o önemsiz küçük şeyler gözümüze bu kadar müthiş, hattâ bu kadar mübalağalı görünmezdi, dünyada çok daha kötü insan bulunabildiğini bilen biri kalkıp da «hayatta böyle insanlar var mı?» diye bağırmazdı. Hayır, gülmenin insanları kızdırdığını söyliyenler haksızdır Sadece karanlık şeyler insanları öfkelendirir. Gülme ise aydınlıktır. Bazı şeyler vardır ki onları bütün çıplaklığıyle gözümüzün önüne serecek olursanız tabii ferahlarız. Ama onlar gülmenin kudretiyle aydınlanınca ruha sükûnet kuran bir kimse bu adamın ruhundaki kötülüklerle alay edildiğini görünce kini hafifler, hemen hemen onunla barışır gibi olur. Dünyada hiçbir şeyden korkmıyan bir adam alaydan korkar. Hayır, hayır, ancak iyi insanlar, cevherleri temiz insanlar böyle aydın, böyle kalbden gelen bir gülme ile gülebilirler.

Sizde Gülmelisiniz

Yalnız Türkiye'de değil, bütün dünyada bu gün binlerce insan Aziz Nesin'in kitaplarını okuyarak gülüyor.

Gülmeniz ve düşünmeniz için salık verdiğimiz altı kitap:

Kağnı gölgesindeki it (Zübük) .....7,5 Lira
Ah biz eşekler .....2,5 »
Saçkıran .....5 lira
Bir koltuk nasıl devrilir? .....3 lira
Biz adam olmayız .....3 lira
Gözüne gözlük .....3 lira

Bu kitaplardan istedikleriniz ödemeli olarak adresinize yollanır. Posta pulu göndererek de istiyebilirsiniz.
KARİKATÜR YAYINEVİ — Nuruosmaniye Gazi Sinan Paşa Sokak No. 12 — İSTANBUL

REKLAMLAR İÇİN EN İYİ VASITA GAZETE VE DERGİLERDİR.

GAZETE VE DERGİLER İÇİN DE EN GÜVENİLİR ARACI YENİ AÇILAN ERZURUM VE DİYARBAKIR ŞUBELERİYLE BASIN İLÂN KURUMU'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3 Telefon: 22 43 84 — 22 43 85
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3.
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2 No. 41 Telefon: 10 58 17 — 10 57 87
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, İkinci Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon: 23911
TELGRAF: BASIN KURUMU
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa cad. Remo İşhanı No. 46
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü cad. Aysan Han No. 20 Telefon: 2552
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Diyarbakır, İnönü Cad. İşmenhan kat 2, No : 22
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk İşhanı Kat 2 No. 1
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : Erzurum, Belediye binaısında.
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, İstanbul Cad. Yusufağa Sokak Terzioğlu Pasajı No. 1
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK Amele Birliği Pasajı No. No. 15/16 Telefon: 2038

(Basın 16159 — 095)

Gemi Alma Heyetleri Bundan sonra Beş yıllık Plân esaslarına göre kaybolacaklar

Muhterem Karilerimize,

Bizim ötedenberi muhafazakâr ve aannaperver olduğumuz malumunuzdur. Vatanın özel sermaye evlâtları sayesinde kuşa döndürülen beş yıllık plânda da bu ananaperverliğimiz iyice meydana çıkarılmıştır,

Meselâ gemi almak için Avrupa'ya veya Amerika'ya, gönderilen heyetlerin oralarda kaybolmaları ve arandıkları halde bulunamamaları senelerdenberi bizim millî ananalarımız arasına girmiş bulunmaktadır. Gerek C.H.P. gerek D.P. iktidarı ve gerekse ondan sonraki iktidarların gemi siparişi için uğurlanan heyetlerden hemen hepsi uzun aylar kaybolmak suretiyle bu millî ananamızı takviye etmişlerdir. Beş yıllık plânın tatbikata başlanmasından sonra da gemi almağa giden heyetlerin bu sefer bu plân dahilinde ve plânın esaslarına uygun olarak kaybolmaları için tedbirler alınmış bulunmaktadır. Bir numune olmak üzere beş yıllık plân dahilinde, kaybolacak bir gemi alma heyetiyle Denizcilik Bankası arasındaki müstakbel muharebeyi takdim ediyoruz.

★

2 Şubat 1962

Sayın Bay X.

Gemi Alma Heyeti Başkanı.

Uzun zamandan beri sizden mektup alamadığımızdan merak tayız. Acele haber bekliyoruz.

Denizcilik Bankası

★

1 Mart 1962

Sayın Bay Y.

Denizcilik Bankası

Sağlıkla Pire'ye geldik. Ucuz gemi arıyoruz. Bulur bulmaz, gemiye binip geleceğiz. Saygılarımızla.

★

5 Mayıs 1962

Sayın Bay X.

Yine sizden bir ses çıkmadı. Nerelerdesiniz?

Denizcilik Bankası

★

10 Haziran 1962

Sayın Bay Y.

Maaşımızı Sofyaya gönderin Saygılar.

★

28 Ağustos 1962

Sayın Bay X.

Meraktayız. Sağlık durumunuzu bildirin.

D. B.

★

3 Eylül 1962

Sayın Bay Y.

Bizimle bu kadar yakından ilgilenmenize, ben ve arkadaşlarım çok duygulandık. Sağolunuz. Var olunuz.

Ucuz gemi aramak için dün Bükreş'e geldik. Burada da bulamazsak, artık Paris'e kadar gitmek zorunda kalacağız. Saygılarımızla.

★

7 Ekim 1962

Sayın Bay X.

Demek bir gemi almak için Paris'lere kadar zahmet ettiniz. Vallahi size karşı çok mahcup oluyoruz. Paris'e gidince Foliberper'de striptiz yıldızı Janet'i mutlaka görün, benim için yanaklarından öpün.

D. B

11 Aralık 1962

Sayın Bay Y.

Brüksel'deyiz. Burada aradık, aradık, bir tek gemi bulamadık. Şaşılacak şey, koca Brüksel'de gemi yok. Bununla beraber, ümidinizi kesmeyin, bütün gayretimizle gemi arıyoruz.

★

1 Ocak 1963

Sayın Bay X.

Sizin ve heyet üyelerinin ve sayın eşlerinizin yeni yılınızı kutlarız.

D. B.

★

3 Şubat 1963

Sayın Bay Y.

Allahın inayetiyle Londra'ya vâsıl olduk. Liverpol'de iyi gemiler var diye duyduk. Önümüzdeki ay Liverpol'e gitmek niyetindeyiz.

★

15 Şubat 1963

Sayın Bay X.

İkramiye maaşlarınızı nereye gönderelim? Selâmlar.

★

1 Nisan 1963

Sayın Bay Y.

İkişer buçuk liradan otuz gemi aldık.

Not: Bir Nisan, yutturduuuum. Saygılarımla.

★

2 Nisan 1963

Sayın Bay X.

Şakayı bırakın, gemiyi alın artık. Bu iş biraz uzadı. Burada gazeteler ileri geri yazmaya başladılar. Gazetelere yalanlama yazmaya yetiştiremiyoruz.

D. B.

★

3 Mayıs 1963

Sayın Bay Y.

Madrid'deyiz. Bir tek gemi yok. Ama şiddetle arıyoruz. Hiç bir zaman elimizden kurtulamaz. Nasıl olsa yakalıyacağız.

★

5 Mayıs 1963

Sayın Bay X.

Yahu kardeşim, Allahaşkınıza denizi olan bir yere gidin. Burada dedikodu başladı. Gözlerinden öper, başarılar dilerim. Hanımefendiye mahsus selâmlar.

D. B.

★

20 Haziran 1963

Sayın Bay Y.

«Şengjin» den selâmlar, saygılar.

★

21 Haziran 1963

Sayın Bay X.

Kardeşim, Şengjin neresi? Hepimiz atlasa, haritaya baktık bulamadık. Arkadaşlara selâmlar.

D. B

★

3 Temmuz 1963

Sayın Bay Y.

«Şengjin» Adriyatik kıyılarında çok şirin bir Arnavutluk kasabasıdır. «Denizi olan yere git» dediniz, biz de buraya geldik.

★

10 Temmuz 1963

Sayın Bay X.

Yahu, gemiler ne oldu? Gözlerinizden öperim.

D. B.

★

5 Ağustos 1963

Sayın Bay Y.

Haa, gemiler mi? Arıyoruz. Buradakiler pahalı, kelepir bir parça arıyoruz. Roma'dan selâmlar, saygılar.

★

18 Ağustos 1963

Sayın Bay X.

Gemiyi alamazsanız, siz bârî gelin. Yakında nüfus sayımı var, sizi de hesaba katacaklar.

D. B.

★

2 Ekim 1963

Sayın Bay X.

Havalar soğudu. Avrupanın tadı kalmadı. Ben Habeşistana gideliim, diyorum. Arkadaşların bazısı Haiti'ye, bazısı da Formoza'ya gidelim diyor. Siz, ne dersiniz? Yüksek karar sizindir. Saygılar.

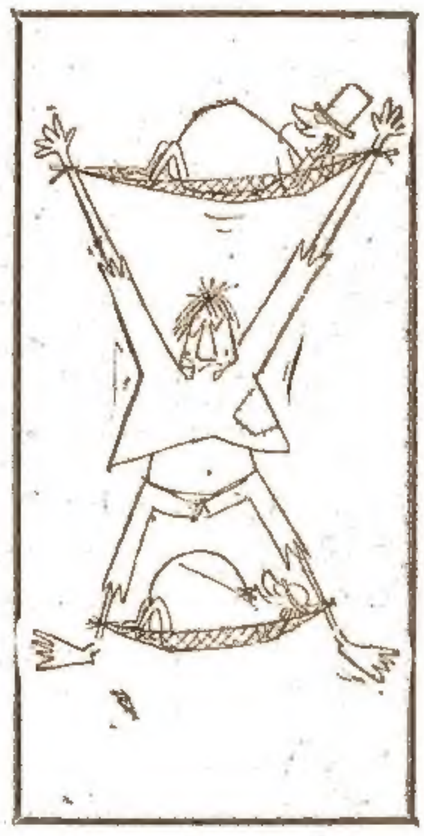

★

3 Ekim 1963

Sayın Bay X.

Yahu, bir gemi alın da, sonra nereye giderseniz gidin!

D. B.

★

5 Aralık 1963

Tokyo'dan selâmlar, saygılar.

★

10 Aralık 1963

Sayın Bay X.

Hemen dönün. Gemi almak için yerinize on beşinci değiştirme birliği gönderiliyor. Siz, hepiniz terfi ettiniz. Vapur biletlerine yüzde seksen zam yaptık. Gözlerinizden öperim.

D. B.

Bir kıssadan üç hisse

OKUL tatil olmadan bir gün önce, edebiyat öğretmeni, öğrencilere şu ödevi verdi:

— Hepiniz serbest kompozisyon yazacaksınız. İstediğiniz konuyu işliyebilirsiniz. Yalnız anlattığımız olay, kıssadan hisse çıkarılacak biçimde olacak.

Tatilden dönen öğrenciler, edebiyat dersinde, yaptıkları ödevlerini okuyorlardı. Kimisi kışı anlatıyor, kimisi bir masal, bir gözlem anlatıyor, ama okunan her ödevin sonunda kıssadan hisse, olaydan bir ders, anlatılandan bir ibret çıkarılıyordu.

Öğrencilerden biri de şu kompozisyonunu okudu:

«Çok soğuk bir kış günüydü. Her yanı, her yeri kar kaplamıştı. Hava o kadar soğuktu ki, uçmaya çalışan kuşlar havada donup düşüyorlardı.

Bir serçe kuşu bir kuru ağaç dalında titreyip duruyordu. Soğuk bir yandan, açlık bir yandan serçeyi perişan etmişti. Durup titremenin bir yararı olmadığını düşünen serçecik, belki yiyecek bir şey bulur ummuduyla uçtu. Ama uçuşu uzun sürmedi. Soğuktan kanatları iynamaz olan serçe gökten pat diye karların üstüne düştü. Düştüğü yer bir çiftliğin avlusuydu. Serçecik karların içinde nerdeyse donup ölecekti ki, tam da oradan geçmekte olan bir inek, serçenin üstüne fışkısını bırakıverdi.

Sıcacık sığır mayısının altında, soğuktan donmak üzere olan serçe ısındı, birden canlanıverdi. Nerdeyse kanatlarını çırpıp havalanacaktı ki, ordan geçmekte olan bir kedi bir sıçrayışta üstüne atıldığı serçeyi, karda buğular tüten sığır fışkılarıyla birlikte yiyip yuttu. Kedinin ağzının kenarlarından serçenin kanlı tüyleri ile inek fışkısındaki saman çöpleri sarkıyordu.»

Ödevini okuyan öğrenci durdu. Öğretmen,

— Eeee, sonra? dedi.

Öğrenci,

— Bitti efendim, dedi, bu kadar.

— Bu yazınızdan alınacak hisse yok. Oysa ben size kıssadan hisse çıkarılacak bir kompozisyon yazmanızı söylemiştim.

Öğrenci,

— Nasıl hisse yok efendim, dedi, bu yazıda üç hisse var.

— Neymiş onlar?

Öğrenci yazdığı kıssadan alınacak üç hisseyi bir bir anlattı:

— Birinci hisse. Başımıza her eden düşmanımız değildir. İkinci hisse: Her halt yiyen de dostumuz değildir. Üçüncü hisse: Halt her yerde halttır.

Bize gönderilen Yayınlar

EĞİTİM MALZEMELERİNİ HAZIRLAMADA YAZARIN EL KİTABI — Eğitim Bakanlığı Basılı Eğitim Malzemeleri Hazırlama Merkezi'nin yayını olan bu kitabı Amerikan basınından dilimize dört kişi çevirmiştir. Çocuklar için kitap yazacak olanları ilgilendiren yararlı bir yapıttır — 161 sayfa, 6 lira. n

MERHABA — Halûk Faruk Erginsoy ile Engin Ünsal'ın ortaklaşa çıkardıkları şiir kitabı — 64 sayfa, 2 lira — İlk kitaplarıyla dikkati çeken iki şair, Merhaba'nın başında şöyle diyorlar:

«Biz bu işin başında olduğumuzu bekliyoruz.»

Şiirle ilgili okurlarımıza salık veririz.

TOPKAN'ın SÜREKLİ TAKVİMİ — (Genişletilmiş yeni basım) Hazırlayan: Refik Topkan, Ankara Neşriyat: 20 — Ederi 500 kuruş.

İTİN AĞASI

Hüseyin Korkmazgil

Bir sabah kalktım ki kapımda bir kedi ölüsü sallanıyor. Ayazda kaskatı olmuş, alacalı bir kedi ölüsü. Çocuklar yapmıştır, dedim ve paçasından tuttuğum gibi karların içine fırlattım. Akşam söz arasında, durumu muhtara anlatınca muhtarın kaşları çatıldı:

— Eyiye alâmet değel hocam, dedi.

Güldüm. Kapıma asılmış kedi ölüsünün iyilikle, kötülükle ne ilgisi bulunabilirdi? Çocukların bir yaramazlığı... Köy yerinde nasıl eğlensin çocuklar...

İki gün sonra bir sabah, baktım, kemirilmiş bir keçi kafası sallanıyor yine kapımda. Muhtarın dedikleri geldi aklıma, yine güldüm ve yine tutup karların ortasına attım. Öğleyin muhtarla konuşurken şaka yollu açtım:

— Kediden keçi kafasına terfi ettik muhtar.

— Eyiye alâmet değel hocam, eyi saymazlar köyde.

— Eee, ne yapalım yani? Ne demek oluyor bu?

— Valla bilmem orasını hocam. Velâkin...

Muhtarın dilinin altında birşeyler var, var ama söylemiyor nedense. Ben sıkıştırdıkça o, kaşlarını çattı, somurttu.

— Aman canım sende, dedim, çocukların yaramazlığı...

Beş gün sonra bir sabah kalktım ki kocaman bir it kafası asılı kapımda. Muhtarın dedikleri geldi aklıma, ne yalan söyliyeyim hafif tertip sarardım. Muhtar öyle karanlık konuşmasaydı, çocukların yaramazlığı deyip geçecektim, fakat bu pek de çocuk şakasına benzemiyordu. Peki ama, ne demek isteniyordu.? Kedi ölüsü keçi kafası ve it kafası...

Bu kez atmadım kafayı, alıp bir köşeye koydum. Muhtarı çağırdım.

— Tamam, dedi muhtar, ben sana demedim mi! Eyiye alâmet değel...

— Peki, neye alâmet bu?

Muhtar, kasketinin altından kaşıdı başını, burnunu makaslayıp pantalonuna sildi parmaklarını, it kafasını bir kez daha gözden geçirdikten sonra:

— Eyiye alâmet değel hocam, dedi. Sen hemen tası tarağı topla bu köyden. Köylü seni istemiyor.

Gözgöze geldik muhtarla ,bir süre bakıştık. Sonra, elimde olmayarak yere indirdim gözlerimi. Yerde kocaman bir tezek... Tezek önce tezekti, hatta üç-beş saatlik bir sığır tezeği, samanları, arpaları belli. Sonra birden kedi oldu benim kapıya asılmış olan kedi. Derken kemirilmiş keçi kafası olpverdi. A..aa! Benim kapıdaki keçi kafası... Derken bir it kafası oldu. Ne eksik, ne fazla, tamı tamına bir it kafası... Hem de benim kapıdaki it kafası.. Gözlerimi bir türlü alamıyorum. İt kafası kımıldadı, büyüdü, küçüldü, büyüdü, küçüldü, ağzını açtı, gözlerini kırptı, ulur gibi esnedi, sonra yine donuklaştı, sonra yine tezeğin boyuna indi, sonra birden bir insan kafası oluverdi.. A..aa! Bu bizim Sayit ağa be! Patlak gözleri, kalın, çilli dudakları, kıpkırmızı suratı, öküzün gevişmesi gibi konuşmasıyla bu, Sayit ağanın ta kendisi! Yaklaşıyor, uzaklaşıyor, gözlerini kısıyor, dilini çıkarıyor, sırıtıyor...

— Eyiye aâmet değel..

Birden silindi Sayit Ağanın başı, yerinde kocaman tezek!... Hiç değişmemiş.. Samanı, arpasıyla, üç-beş saatlik bir sığır tezeği.

— Beni dinlersen sen hemen git bu köyden hocam. Köylü seni istemiyor.

Güldüm. Dişlerimi sıkarak güldüm.

— Yanılıyorsun muhtar, dedim, köylü beni istiyor. Beni istemeyen bir kişi var köyde.

Bu kez muhtar dikti gözlerini tezeğe.

— İyi bak, dedim beni istemeyenin suratını görürsün o tezekte

Muhtar kaçamak bir göz attı çevresine.

— Baksene, dedi hemi de ezmişler itin kafasını. Yani bu demektir ki, senin de kafanı aha bööle ezeriz demektir. Beni dinlersen hemen git bu köyden.Bu namıssızlarla başedemezsin.

Arkamda sanki koskoca bir Eğitim Bakanlığı, koskoca bir Başbakanlık, koskoca bir hükûmet, koskoca bir Türkiye yokmuş gibi valnızlık duydum önce... Sonra to parladım kendimi:

— Boşvecer bre muhtar, dedim kılıma dokunamazlar onlar benim Sayit Ağa dediğin kim! Ben buraya yarının gençlerini yetiştirmeğe geldim. Ne yapabilirler bana?

Muhtar «vay yavrum vay» der gibi güldü.

— Başka ne kafası asabilirler kapıma? dedim.

— Asarlar hocam.... Onlar asacak kafa bulurlar. Belki de benim kafamı asarlar ve de heç biriniz bişey yapamazsınız. Köylünün, her derdini sana danışmaya gelmesi, köylünün seninle yağlı ballı olması bu herifleri gudurtuyor. Köylü senden yana gaydıkça, forsları gırılıyor bu heriflerin. Seni buradan gaçırtmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar, bak, görürsün. Muhtar bana dediydi, dersin.

Anlıyacağınız, muhtarın kellesinin kapıma asıldığını görmemek için o köyden kaçmak zorunda kaldım. (Hadi canım sizde! Çok gördük o yiğitlikleri. İlçeye gidersiniz, kaymakam yok; mahkemeye başvurursunuz, zabıt kâtibi bakar dâvanıza, yargıç yok, savcı yok. Kafanızı kırsalar, rapor alacak doktor bulamazsınız. Yol yoktur, Valiye gidesiniz. Şikâyet dilekçenizi bakanlığa iletebilmek için karların içinde yuvarlana yuvarlana iki günlük yol almanız gerek. Haftada bir posta gider. Siz hangi yiğitlikten, hangi ülkücülükten dem vuruyorsunuz a kuzum? Adamı kör bıçakla boğazarlar da, tavuk vebasından gitti diye rapor alır, yuttururlar.)

Ayni bucağa bağlı başka bir köye verildim. Evleri ayni, insanları ayni, havası, suyu ayni,. Hayvanlarını biçimi donları, yürüyüşleri bağırışları, açlıkları hep ayni. Ne var ki, ilk köyüm dağın öte yamacına kurulmuştu. Şimdikiyse dağın bu yamacına..Okul daha dört yıllık. Köylüler kendileri yapmışlar. Öğretmen verilmediği çocuklar daha ikinci sınıftalar. Okulun her işini öğrenciler yapıyorlar.

Bir sabah evden çıktım ki, çocuklar okulun kapısında birikmişler. Kapıda bir özel sektör gibi yangelmiş, bir it yatıyor. Daha benim kızmama fırsat vermediler.

— Öğretmenim it var kapıda... Giremiyoruz, dediler.

— Sizin canınız dayak istiyor, dedim. Köy çocuğu itten korkar mı be? Hoşt deyin de defolup gitsin.

— Ama öğretmenim, bu it başka itlere benzemez. Bu it Camal Ağanın iti.

Camal Ağa dedikleri, köyün ağasıdır. Ata, ite, içkiye, kumara, silâha, boğazına düşkün bir adamdır. Üç karısı vardır. Haftanın bir kaç gününü kasabada geçirir Kendisiyle pek karşılaşmadım. Öğretmenleri sevmediğini duymuştum.

Varıp iti kaldırmak istedim:

— Hoşt! Kalk bakalım paşa çocuğu!..

— Rrrrrrrrrr...

— Kalk ulan it ağası!

— Rrrrrrrrrr...

— Öğretmenim, parçalar seni, varma üstüne..

— Adı ne bu meretin?

— Karabaş, Karabaş!... Amma, sen onu kaldıramazsın ki... Canı istemezse töbe kalkmaz. Camal Ağanın iti o...

Ben biraz daha sokuldum:

— Karabaş kalk! Kalk ulan Karabaş!

— Rrrrrrrrrr...

— Eee, çocukların okumasını istemiyor musun Karabaş? Hadi kalk bakalım kalk! Yoksa taşı yer sin kafana şimdi...

— Öğretmenim, sakın taş vurma Seni paramparça eder vallaha. Camal Ağanın iti deyip de geçiyon mu sen..

Karabaş ayaklarını germiş, kuyruğunu sermiş, yatıyor. Kılını bile kıpırdattığı yok. Belli gece de hovardalığa çıkmış ya da hırsızlığa. Namuslu iş yapmış olsa böyle yatmaz. Öteki itler niye okulun kapısına yatmıyorlar?.

İyice kızmıştım. Ders vakti geçiyor.

— Çocuklar, dedim, gidip sahibine söyleyin de gelsin kaldırsın bu iti.

Çocuklar iti bırakmış, benimle ilgileniyorlar.

— Camal Ağa görse keyiflenir öğretmenim. Okulun yapılmasına Camal Ağa heç vardım etmedi. Onun uşakları şeherde okuyor öğretmenim.

Bunu diyen kara-kuru, dudakları çatlak, iri gözlü bir oğlandı.

— Sen şu iti kaldıramaz mısın şurdan? dedim

— Ohooo... O iti hökümet bile kaldıramaz öğretmenim.

Çattık belâya!. İnsan değil ki, «kalk kardeşim, kalk şekerim, kalk yurttaşım kalk. Deliysen aklını başına topla. Ders saati geçiyor aziz yurttaşım, hastaysan seni evine götürelim» diyesin. Karşındaki bir it. Vursan paralar hoşt desen hırlar.

— Çocuklar, bunun hiç çaresi yok mu?

— Yok öğretmenim... Canı ne zaman isterse, o zaman kalkıp gider o..

Aklıma bir şey geldi. Ama çocuklara söyliyemezdim ki... Şuna bir kancık gösterin diyecektim. Diyemedim tabii.

— Bekçiyi bana çağırın, dedim Çocuklardan biri seğirtti, az sonra bekçiyle döndü.

— Bekçi, gel bakalım... Kaldır şu mereti kapıdan ....

Bekçi posbıyığını titrete titrete güldü:

— Sen ne diyon hoca!... Camal Ağayı galdır demek gibi bişiy bu seninkisi. Öteki itlerin dilinden ağnarım emme, Camal Ağanınkinden töbe ağnamam. İtime hakaret ettin diyerekten beni bekçilikten çıkarır Camal Ağa. Ben bu işi yapamam hocam. Emme, ille de galdır dirsen, gedip deli Haydar'ı sesleneyim.

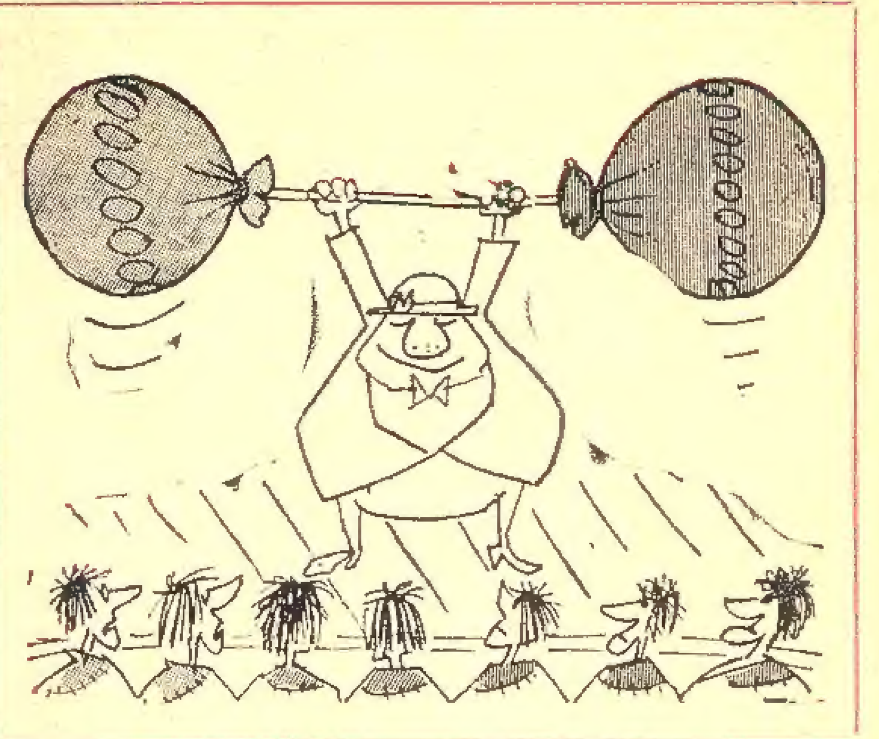

Gitti, az sonra Deli Haydar'la birlikte döndü.

— Ülen Haydar, dedi, galdırsene şu iti gapıdan.

Deli Haydar, bir ite, bir bana baktı, yüzünü buruşturdu:

— O Camal Ağanın iti. Canavar olsa varırım üstüne emme, buna bişiy diyemem. Bekçi dimek hökümet guvveti dimektir, bunu ancak bekçi galdırır. Hadisene! len çeksene tüfeğini. Onu sana ni dimeye virdi hökümat? Dalına takıp da, köye aşşağı gosgalanasın diyen mi virdi?

Elini şalvarının cebine sokan, dikilmişti tepemize. Bir baktım, bayram yerine dönmüş okulun önü. Bayağı sıkıldım, yüreğim burkuldu. Benimle eğleniyorlar gibime geldi.

— Ali, gel buraya, diye gürledim.

Okulun en güçlü, en gözüpek çocuğu Ali koşarak geldi yanıma:

— Buyur öğretmenim..

— Git, bana kalınca bir sopa getir.

Ali bir an baktı gözlerime, sonra bir koşu ayrıldı yanımdan.

Kalabalık hangır hangır gülüyordu.

— Hocam, nideceksin sopayı, iti mi döveceksin?

— Başına iş çıkarın hocam.

— Karabaşa vurmak dimek, Camal Ağaya vurmak dimektir..

— Biz bu köyde Camal Ağanın tavuğuna bilem kış diyemek.

Tir tir titriyordum öfkeden. Ali'nin getirdiği sopayı kaptım ve Karabaş'ın üzerine yürüdüm:

— Kalk ulan namussuz!

Sopayı olanca gücümle indirdim kafasına. Bunu beklemeyen it neye uğradığını şaşırdı ve bağırarak köye aşağı yatırdı. Kalabalık ikiye ayrılmıştı. Bir bölüğü daha ben sopayı elime alır almaz oradan ayrılmağa başlamıştı. Bir bölüğüyse, kıs - kıs gülüyor, başıma geleceği görme merakıyla bekleşiyordu. İtin bağırarak kaçması çocukları çılgına döndürdü. Taşı kapan itin ardından savuruyordu.

O gün köy çalkandı: Öğretmen, Camal Ağanın itini dövmüş!...

Bir kaç kişi gizlice kutladı beni bu başarımdan, yiğitliğimden ötürü.

Sonra... Evet sonra, teneke bağladılar Camal Ağanın itinin kuyruğuna. Fakat bunun acısını ben çektim.

Maaş almak için kasabaya inmiştim. «Eğitim memuru seninle görüşmek istiyor» dediler. Vardım yanına. Kapıdan girer girmez ilk sözü:

— Gel bakalım itçi öğretmen, oldu.

Öyle ağırıma gitti ki, kendimi tutamadım:

— Sayenizde, deyiverdim.

Ağzımdan çıkan ilk ve son söz bu oldu. Meğer gırtlağınacak doluymuş beyefendi, açtı ağzını, yumdu gözünü, üfürdü de üfürdü

— Senin bu yaptığın öğretmenlik değil! Sen bu mesleğe leke getiriyorsun. Gittiğin yerin havasına uyman gerekir. Üçpınar köyü demek, Camal Ağa demektir Camal Ağanın atına da, itine de, eşeğine de, dokunmak neyine?

Camal Ağanın itine taş atmak Camal Ağanın şahsına taş atmaktır. Köylüyü Camal Ağaya kışkırtmak, Köylüyü Camal Ağaya karşı saygısızlığa zorlamak senin ne haddine efendi! Ondan sonra da durmadan şikâyet: Efendim bu köy, efendim şu köy, efendim hu zursuzum, efendim... Seni Keltepe köyüne veriyorum. Bir hafta içinde Üçpınar'ı terkedeceksin, anlıyor musun?

Sen Camal Ağaya hakaret etmekle bana hakaret etmiş olduğunun farkında mısın?

Dedim ya, tek kelime söylemedim. Kapıyı çarptığım gibi çıktım odasından. O hâlâ bağırıyordu.

Meğer, Camal Ağanın çanak arkadaşıymış bizim beyefendi.

Dört önemli kitap sunuyoruz:

Beş romancı Tartışıyor

Bu kitap, Türk Edebiyat tarihinin en önemli belgesi olacak değer ve niteliktedir. Ünlü beş Türk romancısının bir açık oturumdaki, köy romanı ve köy sorunları üstüne tartışmaları ses makinesine alınmış ve oradan yazılarak bu kitap yapılmıştır. Bu açık oturumda tartışan beş romancı şunlardır:

KEMAL TAHİR, ORHAN KEMAL, MAHMUT MAKAL, FAKİR BAYKURT, TALİP APAYDIN.

Bu önemli kitabın fiyatı: 3 lira.

PABLO NERUDA'DAN SEÇME

Şiirler

Günümüzün büyük, gerçekçi şairlerinden Şili'li Pablo Neruda'nın en güzel şiirleri seçilerek bu kitaba alınmıştır. Özgürlük savaşçısı ve emekçi sınıfın şairi Pablo Neruda'nın Türkiye'de çıkan ilk kitabıdır. Kitabın başında Neruda'nın hayatı anlatılmaktadır.

Fiyatı: 3 lira

Son perde

Değerli yazar Burhan Arpad'ın yazdığı bu çok ilginç kitapta, sahnelerimizde yıllarda seyircilerini güldüren usta halk sanatçısı Komik Naşit Bey,-in hayat hikâyesi vardır,

Fiyatı: 3 lira

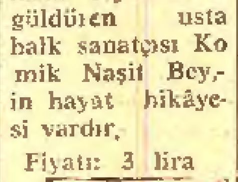

Sürgün ve Krallık

1958 yılı Nobel Armağanını kazanan ve 1960 da bir otomobil kazasında ölen ünlü Fransız yazarı Albert Camu'nün en güzel hikâyeleri bu kitapta toplanmıştır. Hikâyeleri çevirenler: Teo, Cevat Çapan, Selâhattin Hilâv, Asım Bezirci. Ayrıca kitapta Adnan Benk'in çevirdiği Jean Paul Sartre'ın bir ön sözü vardır.

Fiyatı: 3 lira

Bu kitapları ödemeli olarak isteyebilirsiniz.

DÜŞÜN YAYINEVİ - Cağaloğlu, Gazi Sinan Paşa Sok. No: 12 İSTANBUL

Yalçın KAYA'dan Bir Hikâye
KARAKOLDA

Okullar açılıp da, Hatice, piyesi bırakınca, bizim «Fareler ve İnsanlar» geçici de olsa afişten kalkmak zorunda kaldı. Seyirciler gelip gelip dönüyorlardı. Kendilerine tiyatronun on günlük bir tatil yapacağını bildiriyorduk. Sonbaharda tatil!... Tabii buna kimse inanmıyor, başka sebepler arıyordu.

Bir akşam can sıkıntısından Osmanla kafaları çekmiye gittik. Osman, içkiye dayanıklıdır. O, bir buçuk kilo içti, ben yediyüz elli gram filân..

Meyhaneden çıkarken,

— Osman dedim, madem kadın eleman bulamıyoruz, bir karar alalım, salona kadın seyirci sokmıyalım.

— Kadın olmayınca, piyesi nasıl oynuyorsun? dedi Osman.

—« Kamp 17» yi oynarız. Onda hiç kadın yok.

Osman, göğsünü yumruklıyarak,

— Oooooof of!.. diye bağırdı.

— Salon yokken salon bul, oyun yokken oyun bul, seyirci yokken seyirci bul; ondan sonra da seyircileri geri çevir, oyunu kaldır, salonu kilitle!... Yenecek ot mu lan bu?!...

Osman, kaldırımdaki akasya ağacına doğru yürüyerek,

— İçimde ağırlık var, biraz hafifliyeyim! dedi.

— Şampiyonluk elden gidiyor, dedim. Ne oldu. Lan böyle?.. Sen ki, iki kiloya kulak asmamış adamsın!

— Afyon katmışlar galiba şaraba.

— İrtica afyonu...

— Öyle olacak, dedi. Piyesin kalkmasından anlamak lâzım.

Ağacın dibinde bir vatandaş yatıyordu. Osman, beni dürtekledi:

— Bu da bizden...

Vatandaş, başını güçlükle doğrultup,

— Ama dayılar bizden değil, dedi.

Karanlığın göbeğinden bir ses duyuldu:

— Sensin lan dayı!.. Karakol köprüsünden hele bir geç de, dayı mıyız, ayı mıyız, anlarsın!

Ne olup bittiğini anlamadan, bir bekçiyle bir polisin adamı tartaklayıp sürüklediklerini gördük. Polis, bir ara başını geriye çevirip,

— Siz de beyler! dedi. Buyrun!

— Niçin ama? diye sordum.

— Şahitsiniz, dedi bekçi.

Polis, bekçiye,

— Orası daha belli değil, dedi. (

Bizi karakolun nezarethanesine attılar. İçeride bir adam daha vardı. Adam, ayakta kaldığımızı görünce döşemeyi gösterip,

— Buyrun, oturun, dedi. Buyrun rica ederim.

O da sarhoştu.

— Yabancı yabancı durmayın rica ederim, kendinizi evinizde sayın! dedi.

Bizi görünce bayağı neşelenmişti. Adamın soğukkanlılığı Osmanı şaşırtmıştı.

— Siz ne için geldiniz? Diye sordu. Osman.

Adam, bize sigara tuttuktan sonra,

— Efendim, biz karakolun yedek parçasıyız dedi, Sopalıyacak adam bulamadıkları zaman bizi çekerler. İdmansız kalmak istemiyorlar. Neyse, bu akşam paçayı kurtardık. Siz düştünüz.

Bizimle birlikte gelmiş vatandaşı işaret ederek,

— Bu arkadaşın beni tanıması lâzım ama... dedi.

Ağaç altında bulduğumuz adamın ağzından küfürle beraber bir kusmuk fıskiyesi yükseldi.

— Seni... seni bir elime geçirirsem!.. Or... karı dölü!...

Beriki aldırmadı. Bize bakarak

— Bizim hanım iyi çalışıyor bakıyorum, dedi.

Anladığımızı görünce açıkladı:

— Efendim, bizim karının yüreği yufkadır biraz. Beni sopadan kurtarmak için karakola müşteri bulur. Açar telefonu: «Aluuuuu, burada iki, üç, her neyse, sarhoş var. Mahâllenin sâkinetini ihtilâl ediyorlar.» der. Polis onları çekince, biz dayaktan kurtuluruz, senin anlıyacağın... Bana sorarsan, yufka yüreklilikten çok, kıskandığından yapıyor bu işi. Çünkü kadın da düşüyor arasıra buraya!

Osman,

— Kadınları ayrı yere kapamıyorlar mı? diye sordu.

— Bizim karakol asrîdir. Kadın - Erkek bir arada... Karı, buna bozuluyor. Başka karakola çekilmem için emniyete dilekçe verdi. Bakalım ne olacak? Buraya da alıştık, biliyor musun.

Bizimle gelen vatandaş, homurdanarak,

— Ben senin yerinde olsam başka karakola naklettiririm, dedi. Bu karakolun battaniyeleri pis. O yüzden müşteri tutmuyor.

Etrafta battaniyeye benzer bir şey yoktu. Osman sordu:

— Nasıl battaniye?

Karakolun gediklileri, aralarındaki düşmanlığa rağmen güldüler. Bizimle gelen,

— Bunların bir şeyden haberleri yok! diye alay etti.

Öteki,

— Sopa atarken adamın başına battaniye sararlar, dedi. Bağırtı gürültü duyulmasın diye...

— Sonra?

— Sonra, bağırırsın bağırırsın duyulmaz.

Bizimle gelen vatandaş,

— İş yok buranın battaniyelerinde, dedi. Kedi sidiği kokuyor.

Öteki, kibrit yakarak üstüne oturmuş olduğu battaniyeyi gösterdi:

— Yaş yere yatar mıyım ben? Kendi battaniyemi getiriyorum. Kolonyalı molonyalı, o biçim!

Beriki heveslendi:

— Bundan sonra ben de öylé yapayım bari!

— Müsaade etmezler ki sana... Bana müsaade ediyorlar ama, ben buranın eski müşterisiyim. Yedi yıldır her gece buradayım. Sen yenisin.

Osman, bana,

— Yahu, benim cebimde açık resimler var, dedi. Çeşit pozisyonlarda.

— Namussuz, bana göstermedin! dedim.

— Vakit mi oldu?!.. Ne yapayım şimdi onları?... Bulurlarsa, işim tamam.

— Buraya sakla! diye fısıldadım.

— Buraya nereye?... Oda, benim resimlerden çıplak.

Adamı gösterdim:

— Buna bırak!

— Bak, o aklıma gelmedi!

Adam, kendisine bakıp konuşmamız üzerine,

— Ne var? diye sordu.

Osman, resimleri uzattı:

— Bunları size bıraksak da, başımız belâya girmese...

Adam, bir gözden geçirdikten sonra «Olur.» diyerek ceketinin iç cebine yerleştirdi:

— Kıyak resimler! Bir tanesini isterim... dedi.

— Kolay! dedi Osman.

— Hani iki kadınlısı var ya, ondan.

— Olur, buradan kıralım da...

Polislerden biri, bizimle gelen adamı alıp götürmek için içeriye girmişti.. Karakolun gedikli müşterisine,

— Hadi işin iş bu akşam! dedi.

— Yarın da iş, ağbi!

— Nasıl?

— Yalnız söz ver yarın akşama bırakacığına.

— Söz!

— Cop üstüne yemin et!

Polis, gitti cobunu aldı gelar.

— Bunun üstüne yemin ediyorum ki...

Adam, cebinden müstehcen resimleri çıkardı. İçlerinden birini seçip,

— Arasına benim oğlanın da resmi karışmış, dedi.

Bu arada bize göz kırpmayı da ihmal etmedi. Polis, resimleri alarak,

— Kimden bunlar? diye sordu.

Beriki, Osmanı işaretle,

— Bu verdi, dedi. Saklıyayım diye... Söz ama bak!

Polis, Osmanı gözüyle bir keşfettikten sonra,

— Söz lan! dedi. Ne zaman tutmadık sözümüzü?!

Bizimle geleni önüne katıp götürdü. Karakolun gediklisi, onun arkasından:

— Üzülmeyin, dedi, ben oğlanı polis okuluna verdim. Hepsinden intikam aldıracağım. Hele bir emekli olsunlar da...

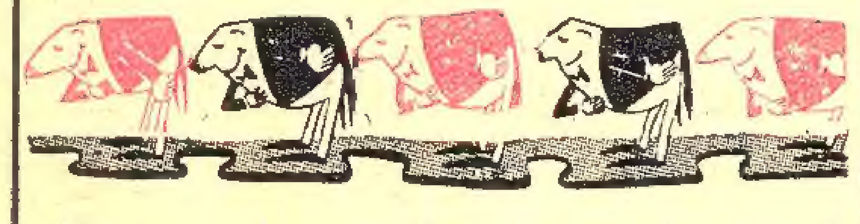

Bir değil iki değil

Ömrümde birkaç kere yanılır beni beşer...
Seninki kaçıncısı?
Değil birer ikişer,
Her sefer mi her sefer yanıldın üçer beşer!

★

Sidiğin ilâç olsa ne bir yaraya işer,
Ne damla koklatırsın...
Buz tutmuş kalbin yalnız yakınlarına gevşer:
Mesut akrabaların,
Üstünde eşelenir, eştikçe seni eşer,
Çünkü bayat etlerin üstüne sinek üşer!

★

Senden artık yok hayır, gelmeseydi bâri şer...
Az olsun hataların,
Hiç olmazsa çabuk git!
Hızlı giden beygirin fışkısı seyrek düşer!

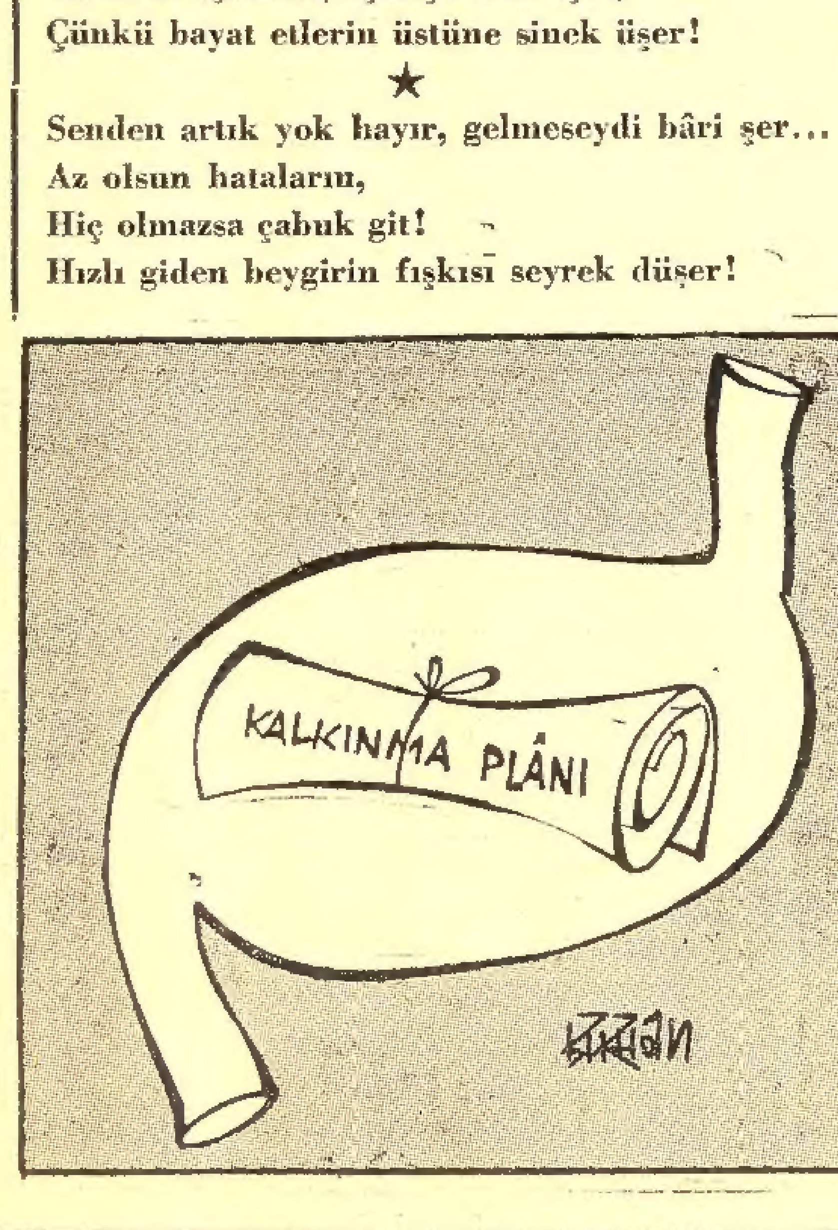

AZİZ NESİN — AZ GİTTİK ÖZ GİTTİK
Aç Gözlü Kurtla Açıkgöz Tilki

Özel Sektör destekçilerine göre Türkiye liberalizmle kalkınacak. Soruyoruz:

— Pekiy, nasıl kalkınacak?

— Ulusal gelir artacak.

— Nasıl artacak?

Bunun bir tek cevabı var:

— Sermaye birikimiyle....

Diyoruz ki:

— Sermayenin özel kişiler elinde birikmesiyle, kâğıt üstünde ulusal gelir artmış olur ama, artan bu ulusal gelir halka, emekçilere üleştirilmedikçe, o ülke kalkınmış olmaaaaz! Kaldı ki, Türkiye gibi geri kalmış ükeler için, sermaye birikimi de olamaz Çünkü batı uygarlığını sağlıyan sermaye birikimi, sömürgecilikle, dış ülke işçilerini sömürmekle, ileri bir endüstri kurmakla, endüstriye ham madde kaynakları bulmakla, endüstri ürünlerine dış pazarlar açmakla olabilir. Türkiye bugün ne sömürge bulabilir (Sömürgecilik çağı geçti), ne köle işçi kullanabilir (Avrupa ve Amerika'nın eskiden yaptığı gibi), ne ileri endüstrilerle rekabet edebilecek endüstri kurabilir, ne de kursa bile dış pazarlar bulabilir (Çünkü, çoktan dış pazarlar bölüşülmüştür.)

Diyoruz ki:

— Bu koşullar altında, liberalizm yolu ile, özel teşebbüs desteklenerek sermaye birikimi ancak, yabancı sermayenin iç sermaye ile elele verip Türk halkını sömürmesiyle olabilir. Geri kalmış bir ülkede 1962 yılında başka türlü sermaye toplanarak ulusal gelir arttırılamaz. Bu Türk halkının da artık sömürülecek yanı, yönü kalmadı. Özel kişilerin çıkarları için bu halkın sömürülmesi sürerse, bunun sonu kötüye varır, hem de sizin için kötüye varır...

Biz böyle deyince bağırıyorlar:

— Vaaaay!... Vay hainler! Vay memleket, vatan, din düşmanları!... Vay ihtilâlciler... Vay gözleri dönmüş kanlı ihtilâlciler!.. Vay bozguncular!..

Değil, değil, değil.... Asıl, kanundan yana olan bizleriz, asıl meşruiyetçi bizleriz. Asıl, ihtilâl istemeyen bizleriz. Ama bu sizin gittiğiniz yol, bu sizin güttüğünüz düzen sizin için de iyi değildir; sonunuz kötüye varacak. Geliniz, şu işleri akıllıca çözümliyelim...

Bir türlü anlamak istemiyorlar. Batı dünyası dedikleri dünya «Kapitalizm» den «Modern Kapitalizm» e gitti, bizimkilerin bundan da haberi yok. Hiç olmazsa modern kapitalizm, bir oranda toplumsal adaleti gerçekleştirmeye çalışarak alt zorlamaları şimdilik durdurabiliyor.

Siz açgözlü kurtla açıkgöz tilkinin masalını bilir misiniz?

Kurtla tilki, bir ağıl çitinin aralık kalmış bir deliğinden içeri dalmışlar. Aylardan nisan sonu, kuzular ağılda oynaşıyorlar. Kurtla tilki dalmışlar kuzulara, biri bir baştan, biri öte baştan... Tazecik süt kuzularını dişleyip parçalayıp gövdeye indiriyorlar.

Yalnız, tilki arada bir, ağıla girdikleri delikten çıkar, az sonra da hemen döner gelirmiş. Kurtsa, körpe kuzulara dalmış, dünyayı gözü görmüyor. Tilki birkaç kere dışarı çıkıp gelince kurt da meraklanıp,

— İkide bir nereye gidiyorsun tilki kardeş? diye sormuş.

Tilki de,

— Dışarı çıkıp şöyle bir safalanıyorum, hava alıyorum Kurt kardeş... diye cevap vermiş..

Aç gözlü kurt, körpecik tazecik kuzuları gövdesine indire dursun, açıkgöz tilki de safalana safalana kuzu seçekosun, çobanla birlikte çoban köpekleri ağıla dalmışlar. Tilki onları görünce, çit deliğinden fırt diye dışarı fırlamış. Arkasından kurt da deliğe atılmışsa da, kuzuları yiye yiye karnı davul gibi şiştiğinden, göbeği delikten sığmıyor, dışarı çıkması ne mümkün... Yarı beline kadar da deliğe girmiş, ne o yana ne bu yana gidebiliyor. Köpekler ısırır, pençeler, çoban bir yandan sopalarken, göbeği deliğe sıkışan kurt,

— İmdaaaat Tilki kardeş, imdaaaat!.. diye bağırınca, canını dışarı atıp kurtulan tilki de ona,

— Aç gözlü kurt, soluk almadan tıkınıp duracağına, aklını başına devşirip, sen de benim gibi arada bir göbeğini deliğe göre ölçseydin!.. diye bağırmış.

İşte kapitalizm, günün birinde yiyeceği dayağı hesaplamadan, deliği göbeğine göre ayarlamadan, durmadan tıkınıp göbek şişiren açgözlü kurta benzer. Modern kapitalizm ise, hiç olmazsa göbeğini kaçacağı deliğe göre ayarlar.

TİYATRO

Mateh Usta

Aziz Nesin'in «Biraz gelir misiniz?» adlı oyunu «Mateh Usta Meister Mateh» adıyla 15 Aralıkta Schwerin Devlet Tiyatrosunda sahneye konulacaktır. «Meister Mateh» i sahneye koyan Prof. Martin Hellberg, Barışseverler ödülünü ve daha birçok sanat ödülünü kazanmış olan dünyaca ünlü bir film ve tiyatro rejisörüdür.

Alman Yazarlar Birliği, «Meister Match» in ilk temsilinde bulunmak üzere Aziz Nesin'le eşini Almanya'ya dâvet etmişlerdir.

Henschelverlage'in kitap olarak yayınladığı «Biraz gelir misiniz?» piyesi için Almanya'da çıkan bir eleştirinin çevirisini sunuyoruz:

«Hicivci Türk mizahçısı Aziz Nesin bize bir masal anlatıyor. O bunu doğuya özgü bir arılık ve sanat başarısıyla yapıyor; pandomim ve danstan yararlanarak bunlar üstüne vurgulu sembolleri kullanıyor. Oyundaki tema'nın varyasyonları yükseltdikçe, olayların gelişiminden bir müzikali te elde ediyor.

Mateh Usta, ebedî olarak memnun olmayan, yaptığı ile yetinmeyen ve yine ebedî olarak en yüksek olgunluğa, uyuma ulaşmak için aşkla, tutkuyla çalışan yaratıcı insanın timsalidir. Mateh Usta, Faust'ça çabasının sembolü olan supi denilen âletin üstünde durup dinlenme bilmeden çalışır. Supi denile n bu enstrumanın görevi, onun sesini duyan bütün insanları iyi yapmaktır. Oğlu ile çırağından başka hiç kimse bu sesleri duyup sevinemiyor. Baba Match'in doymak bilmeyen çalışmak tutkusu ailesini yadırgatıyor Onlar, kendilerine para kazandırmayan, açlıklarını gidermeyen bu sanattan nefret ediyorlar.

Zengin tüccar Effer, bütün supileri satın almak ister, bunun için de yüksek fiyat verir. Fakat yoksul Mateh Usta, supu sesinin Effer'i gerektirdiği kadar ilgilendirmediğini anlayınca bu kazançlı alış - verişi reddeder; çünkü Effer, supilerin sesini duymuyor ve onları zenginliğini taçlandıran süs olarak satın almak istemektedir.

Gerçekte supi sesini duymayan Effer, o seslerin bu dünyayı değiştirecek etkisi olduğunu öğrenince, supi sesini duymaktan da korkar. Bunda da kendi açısından haklıdır, çünkü insanlarda namuslu çalışmaya ilgi uyanırsa Effer'in ticaret kazancı ortadan kalkacaktır. İşte bu yüzden supileri yok etmeye karar verir. Ama bunu başaramaz, çünkü Mateh, Effer'den ve onun varlığından gelen tehlikeyi sezerek, kuvvetlerini, beden gücünü iki - üç misli arttırır ve bir an önce supiyi en olgun biçime erdirmeğe uğraşır. Bir yeni düşman belirir: Zaman... Artık Mateh'in ölümle yarışı başlamıştır. Mateh, elinden geldiği kadar bu yarışı kazanmaya çalışır, ama bir zaman sonra fizik gücü tükenir ve yıkılır; işte o zaman, en güzel supilerini gizlice Effer'e satar, böylece kendine - işine, emeğine ihanet etmiş olur.

Oğlu Misa ve çırağı Bornok'un gerçek ustalar olarak eserini devam ettireceklerini, belki de kemale erdireceklerini düşünerek, buna inanmış olarak ölümün sesine uyar.»

★

İki terzi, bir tüccar, dört öğrenci ve bir yazar... Bursa Türk Kültür Derneği Oda Tiyatrosu, John Setinbeck'in ünlü eseri Fareler ve İnsanlar'ı oynuyor. Oyunun rejisörü Yalçın Kaya'dır.

Yalçın Kaya, Fareler ve İnsanlar'ın oynanışı için:

— Bugüne kadar esaslı bir şekilde eleştirilmedik, diyor. Bu yüzden kendi kendimizi eleştirmek zorunda kalıyoruz. Eksik yanlarımızı az çok biliyoruz. Teknikten ziyade, sevgi ve heyecanla oynuyoruz. Bu başlıca eksiğimiz... Malî durumumuz elverdiği takdirde bir aktör - hoca getirmek arzusundayız. Böylelikle tiyatroyu el yordamı ile değil, bilgi ile yürütmüş olacağız.

Oda Tiyatrosu, oynamak ve oyun koymak isteyen Bursalı gençlere kapısını ardına kadar açmış durumdadır.

Fareler ve İnsanlar, bugünlerde ellinci gecesini idrak ediyor.

Rollerde:

George (Faik Elitutar), Lennie (Metin Kızanlıklı), Candy (Alpay İzer), Curley (Hüseyin Güven), Genç Kadın (Nihal Tan), Slim (Fuat Söylemez), Carlson (Necati Sipahi), Crooks (Yalçın Kaya).

Fuat Söylemez adı Zübük okurlarına yabancı gelmiyecektir. Zübük'te zamar zaman karikatürleri çıkmaktadır. Fuat Söylemez'in asıl mesleği terziliktir.

BESLEMELER

Gazetedeki yazının başlığı şöyleydi:

«Amerika 26 milyon kedi, 33 milyon köpek besliyor.»

Ne demek, kimse, ne anlatılmak isteniyor yani?

KUDUZ

Gayet güzel ve akıllı bir stenoyu günün birinde bir köpek ısırır, fakat buna rağmen bürodaki vazifesine büyük bir metanetle devam eder. Lâkin bu sefer de arkadaşları onu rahat bırakmaz, boyuna köpeğin kuduz olup olmadığını sorarlar. Bir gün birisi, belki onuncu defa: «Ne olur söyler misiniz, sizi ısıran köpek kuduz mu idi?» diye sorunca, nihayet dayanamayıp: «Evet, kuduzdu» der.

Bunun üzerine öteki yine sorar: «Buna rağmen, rahatça yazmanıza devam edebiliyorsunuz ha? Acaba vasiyetnamenizi mi yazıyorsunuz?»

Güzel steno, alnındaki saçı düzelterek cevap verir: «Hayır, bir liste hazırlıyorum... Kudurduğum zaman ısırmak istediğim kimselerin listesini...

★

HALK DERSANESİ

Karar verdik: Köyde «Halk dersanesi» açacağız. Köyün biricik kahvesine çıkıp birkaç söz edeyim, dedim. Gittim.

Kahve kalabalık.

— Sevgili köylülerim, halk dersanesine katılın... Halk dersanesi şöyledir, halk dersanesi böyledir, halk dersanesi iyidir...

Güzel güzel dinlediler. Diyeceğimi dedikten sonra yanına oturduğum «Kavlak Mehmet» i dirseğimle dürtüp sordum:

— Nasıl, gelecek misin sen de?

İşaret parmağıyla gözünün alt kapağını aşağı çekip «pışşt» yaptıktan sonra:

— Öhhöö, dedi. Baksana sen benim gözüme...

Tam karşımızda oturan köyün tek Halk Partilisini çenesiyle işaret etti:

— Sen palabıyığı çağır oraya. Adaletçiler dersane açınca da bana haber verirsin..

Kenan Akıncı

★

BENZETMECE

İki eski ahbap bir gün yine karşılaştılar. Birisi:

— E, dedi, ne oldu senin tavukçuluğun, Johnnie?

— Ha, o mu, çoktan bıraktım tavuk yetiştirmeyi. Şimdi domuz yetiştirmekle meşgulüm. Memlekette ne domuz yetiştiğini görmek istersen, bir gün bana gel!

Tesadüfen ertesi gün, Johnnie, o civarda dolaşmağa çıkmıştı; derken aklına, arkadaşının dediği geldi. Doğru Johnnie'nin evinin yolunu tuttu.

Johnnie'nin karısı, hiddetle kapıyı açtı, ne istediğini sordu. Adam şaşırarak:

— Merhaba hanımefendi, dedi, buraya domuz görmeğe gelmiştim.

Aldığı cevap şu oldu:

— Saat altıdan evvel eve gelmez!

★

Dergiler

SU — Sivasta çıkar, aylık sanat ve kültür dergisi — 100 Krş. — P.K. 11 Sivas.

İŞÇİ GAZETESEİ — İzmir'de yayınlanır, günlük işçi gazetesi.

TOPLUM — Amasya'da yayınlanan aylık, fikir sanat dergisinin 7 nci sayısı çıkmıştır. Olgun ve değerli yazılarla salık veririz. Fiyatı: 50 kuruş.

EKİN — Konya Öğretmenler Derneği yayın organı — Önemli eğitim ve öğretmen sorunlarına yer veren bu olumlu dergiyi öğretmen okurlarımıza salık veririz.

İNSANCIL — Aylık fikir ve sanat dergisi, sayısı 100 krş.

★

Köyden Notlar:

GELİŞME

Üstünden epey geçti ama, anlatayım:

Cumhuriyet Bayramını kutladık. Her öğretmen gibi bizler de birer program hazırlayıp köylerimizde törenler yaptık.

Komşu köydeki öğretmen arkadaş uçuyor sevinçten:

— Alışmağa başladılar. İlk geldiğim yıl bayramlarda evlerin kapılarından, aylu üstlerinden bakarlardı. Bu yıl elli metre kadar yakına geldiler.

AÇIKLAMA

Sayın okurlarım, sizlere, yarışmaya hikâye gönderen okurlardan birinin iki mektubunu sunuyorum. Ben bu mektupları hiç bir şey ekliyecek, bu konuda düşüncemi açıklıyacak değilim. Yargı sizlerindir.

6 Mart 1962 de gelen mektup:

SAYIN AZİZ NESİN... Aziz arkadaşım...

Evvelki sayımızda hikâyemin yayınlanacağı haberini okudum. Bunu tarafınızdan bana tevcih edilmiş bir lûtuf gibi karşılıyorum. Teşekkür ederim.

(BU DA BİR BAŞKA TÜRLÜSÜ) şeklinde belirttiğiniz, hakkımdaki kanınıza ve yazılarımın çok güzel olduğu düşüncenize ayrıca minnettarım. Bunlara bir zaman sonra cevab vereceğim. Hele ne diyeceğimi biraz düşüneyim!... Biliyorum biliyorum... Şimdi yahu, daha ne kadar düşüneceksin? diyeceksiniz. Eeeee!... Elâlem hızlı uyur da ben yavaş düşünemez miyim?

Hikâyenin düzeltilerek neşr'edileceği konusu için bir şey diyemem. Hele o da bir yayınlansın bakalım da...

Mektubumla birlikte size bir yazımı daha taktim ederim. İlgileriniz benim için bulunmaz bir şans olur.

En iyi dileklerimi yollar, sizi candan sevgilerle selâmlarım...

Saygılarımla

Ecz. Oktay Rıza Gürman

Şimdi de 30 Ekim 1962 de gelen mektubu okuyalım:

Bay Aziz Nesin...

Dostum,

Bütün meselâ iyi yapıyorum zannetmenizden doğuyor... Başkalarının yazdığı yazılara gereken saygıyı göstermemek fütursuzluğunuz, şöhretinizden geliyorsa, size yanılıyorsunuz derim...

Hikâyenin ruhuna uyamamışınız. Belirtilmek istenen espri, sizin beyhude gayretinizle uçup gitmiş... Bütün eksikliğiniz de bu zaten. Kendi hikâyelerinizde de bu var...

Bir çok yerlerde hikâyelerim neşrolundu. Gine bir kaç skecim radyo evinde oynandı ve oynatılmak üzere kabul edildi. Bu arada bir tâbi de kitabımı neşretti. Fakat hiç birisi sizin bu meşhur ve beyhude gayretinizi göstermediler... Kim bilir, herhalde gülünç olmak istememişlerdir!...

Şimdi hikâyem, sizin yaptığınız bu değişik şekliyle mi yarışmaya girecektir?. Ve meselâ derece alırsa, bunu ben mi hak etmiş olacağım?. Ve belki de sadece değişiklik yaptığınız için, bu hikâyeye bir paye verdirecek, arkasından da bana dönüp «gördün mü?.» mü diyeceksiniz?

Şimdi sizin için yapılması en uygun şey, aşağıda yazılı ilânımın derginizde yayınlamanız olacaktır.

BİR DUYURU

24 Eylül 1962 tarih ve 34 sayılı Zübük dergisinde yayınlanan KAÇIN CANAVARLAR GELİYOR... isimli hikâyem, değiştirilmiş olup aslına uymamaktadır. Durum, Zübük okuyucularına saygi ile duyurulur...

Ecz. Oktay Rıza Gürman
Aksaray NİĞDE

Kendinizi savunmak içinde, yazacağınız tevili beklerim. Aşağı yukarı neler yazacağınız belli... Tabiî bence... Okuyucularınız nezdinde değil... Ayrıca hikâyenin aslını yayınlamak lûtfunu! Gösterir misiniz bilmem?. Şimdilik bu kadar...

AZİZ NESİN'in beş kitabı bir cilt içinde.

KAZAN TÖRENİ.....	(yedi yabancı dile çevrilmiş, uluslararası yarışmada birincilik kazanmış kitap.)
BİR KOLTUK NASIL DEVRİLİR?	(Bütün eleştirmenlerin beğendikleri bir mizah şaheseri.)
HOPTİRİNAM.....	(Güldürücü ve düşündürücü en gülçü siyasî yergiler.)
AZİZNAME.....	(Her okuyanın ezberlediği, dillerde dolaşan taşlamalar.)
AZ GİTTİK UZ GİTTİK.....	(Aziz Nesin'in en güzel fıkralarından seçmeler.)

Bu beş güzel kitap çok nefîs bir cilt içinde toplanmıştır. Her kitap Aziz Nesin'in değişik türde yazılarının en iyi örneğidir.

Beş kitap, nefîs bir cilt içinde, 512 sayfa, Fiatı: 15 lira.

Ödemeli olarak gönderilir: Karikatür Yayınevi, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa Sok. No. 12 — İstanbul

ALTIN HOÇA 1962
yarışmasının ikinci elemesi

● Altın Hoca yarışmasına gönderilen 3284 hikâyeden ilk elemede 138 hikâye seçilmişti.

● Çok ince bir eleştirmeden sonra bu 138 hikâyeden de elenerek 33 tanesi seçilmiştir. İkinci elemede seçilen hikâyeleri ve yazarlarını ilân ediyoruz:

Nuri Efendi kök saldı (Akın Kır — İzmir), Mideyi şikâyet ve Sülo Dayı (Hüseyin Açık — Bartın), İdam mahkûmu it (Sadık Yılmaz — Malatya), Beyazıt Kulesi (Yaşar Temizöz — Adana), Ayı ile güreşen adam (Niyazi Arık — Kastamonu), Mektup ve korku, hayal, eşek (Erol Tülay — Ankara), Fil ve kadın, kıl keçisi (Turgut Türsen — İzmir), Çattık belâya, çok ayıp, Dans eder misiniz? (Erdoğan Sübar — Üsküdar), Büyük Armağan (Tahir Özçelik — Bakırköy), Karakolda, Bizim mahalle, Palaska (Yaşar Korkut — Ağrı), Cüce İbrahim Ağanın kerameti (Ziya Öz — Kızılcahamam), Uyku sersemi (Muharrem Önder Çemkel — Nazilli), Ve Allah çocukları yarattı (M. Öz — Büyükdere), 97, Al-Yaz Bürosu, Aranjman (İsmet Ömer Küntay — Aksaray), Osman (Savaş Büke — Balıkesir), İşçilerin babası (İlhan Güvloğlu — İzmir), Fadime ile Satılmış (Cem Alptekin — Bebek), Nasıl kafeci oldum (Umur Bugay — Kadıköy), Babamın yatırımları (Nevzat Yazıcıoğlu — Fatih), Bu adam kim, Bir ulus nasıl kalkınır (Kemal Burkay — Erzurum), Bir zamanlar, Bir olimpiyat hâtırası (Mehmet Çamel — Ankara), Sportoto yatar be (Özcan Yalım — Göztepe).

● İkinci elemede seçilen bu hikâyeler üçüncü bir elemeye uğrayacak ve içlerinden seçilen yirmi hikâye 45 inci sayımızda ilân edilecektir.

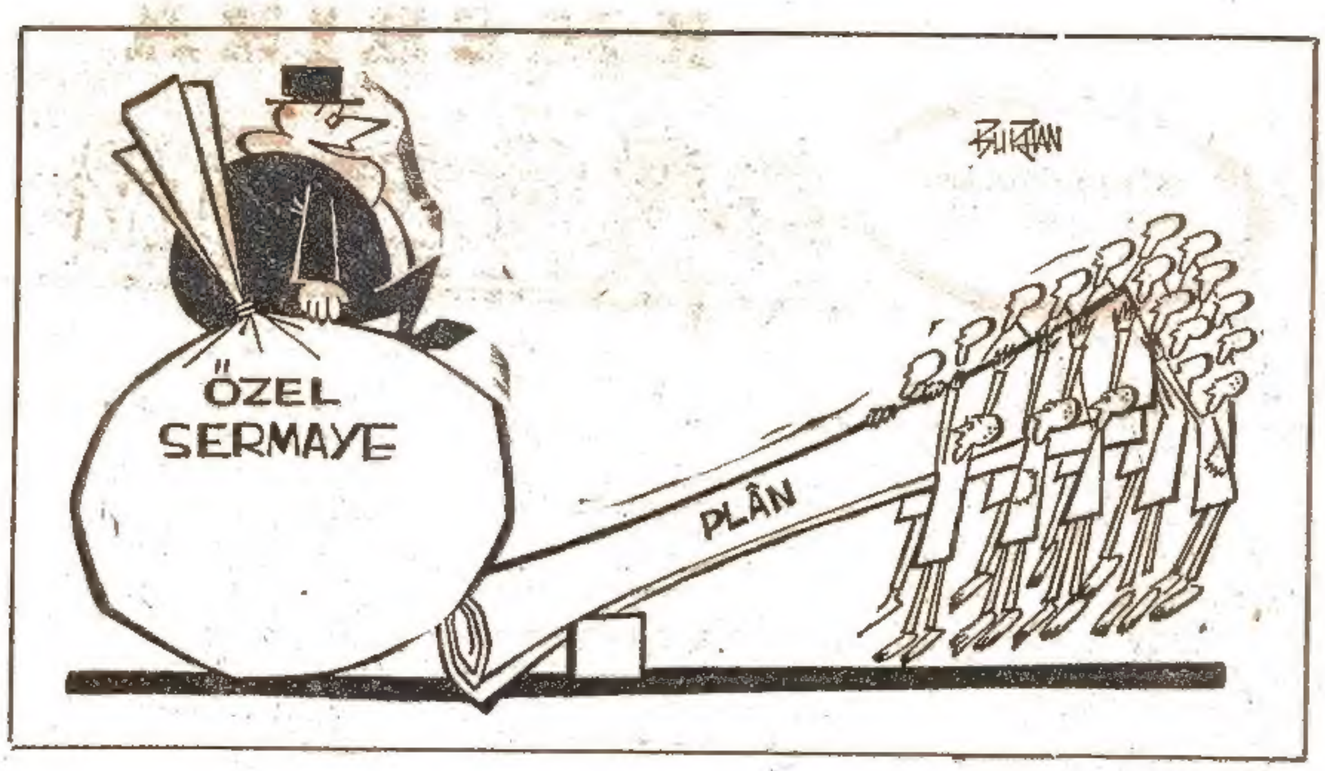

TEK DELİK

Aziz Nesin'in Romanı

— 42 —

Ferit Bey,

— Silâhları iyi değil de ondan anlıyorum. dedi, Hapishanede ağa olmak isteyen, mutlâka kendisinden önceki ağa ile çarpışacak, onu ortadan kaldıracak... Bu iş için herkesin yolu, silâhı ayrıdır. Evvelâ kalleş olmak başta gelir. Bu poliste kalleşlik var ama, yolu yanlış... Benim anladığıma göre, Kürt Kamil'i vurdurmak için tutacağı serserilere verecek, onları besliyecek hem parası yok, hem de onlara güveni yok... Onun için hapishane idaresiyle arayı uydurup Kürt Kâmil'den kurtulmak istiyor. İdareyle arayı uydurması da iyi de, bu işi ispiyonluk yolu ile yapıyor. Bunu da herkes biliyor. Üç aydan beri idarede yazıcılık işi yapıyor ve içerde olup biteni hep müdüre, savcıya yetiştiriyor. Aklı sıra böylece Kürt Kâmil'i bu hapishaneden başka bir hapishaneye attıracak da, kendisi onun yerine ağa olup burda atom satturacak, Halbuki bu imkânsız...

— Niçin?

— Çünkü, Cezaevi Müdürünün Kürt Kâmil'den her ay para aldığını bilmiyor zavallı.

Cezaevi günlerden beri içten içe kaynayıp duruyordu. Görünürde cezaevindeki hayat her zamanki gibiydi ama Paşazade Ferit gibi eski «hapisanci» ler kazan kaynadığının farkındaydılar.

Bir gün öğleden hemen sonra iç avlunun demir kapısı sangırtıyla açılınca bir jandarma takımı ile gardiyanlar gür diye avluya doldular. Kısım kapılarına doğru koşuşurlarken altı kabaralı postallarından patır patır sesler çıkıyor, avlunun toprak tabanından tozlar yükseliyordu. Kabara ve nalça demirli jandarma postallarının çıkardığı patırtılı sesin ne olduğunu nlamak isteyen mahkûmlar penceerelere koşuştular. Avluya açılan pencereler saçsız başlar salkımlanmıştı. Jandarmaların kısım merdivenlerine koşuştuğunu görenler,

— Baskın var, baskın var, baskın!... diye içerdekilere seslendiler.

Bâzı koğuşlarda hareketler arttı. Az sonra da arama başladı. Jandarma başçavuşu, koğuş duvarlarına dikkatle bakıyor, bazı duvarlara yumruğu ile güm güm vuruyor, çıkan sesi dikkatle dinliyordu. Başgardiyan yumruğun duvarda çıkardığı sesi çok iyi anlamlandırıyordu. Duvarın kimi yerinden dolu dolu, kimi yerinden de iç yankılı bir ses çıkıyordu. Başgardiyan bu sesi alınca, hemen,

— Açın! diyordu.

Duvarın sıvasını kazıyorlar, orda bir oyuk buluyorlardı. Bu oyuklarda, saklanmış olan şiş, kama, falçata, bıçak, sustalı, hattâ tabanca hemen almıyordu. En çok bulunan şiş'ti. Eroine alıştırılmış küçük mahkûm çocuklar, bir paket eroin karşılığında, ranza demirlerinden koparılmış demir parçalarını, herkes yattıktan sonra gece sabaha kadar helânın mermer taşına sürtüp bileyerek şiş yapıyorlardı. Yani şiş, cezaevinin iç endüstri ürünü idi. Öbür silâhlar gibi dışardan cezaevine sokulmak zorluğu olmadığından bol bol içerde yapılıyordu. Onun için o günkü aramada kırk yedi tane şiş ele geçirilmişti. Şişlerden başka toplanan silâh şunlardı: On dokuz bıçak, yirmi iki kama, bir ustura, on altı tane tahta saplı tığı, otuz tane ucu iğne gibi sivriltilmiş bir yarı tahta sapa geçirilmiş uzun çivi, dört falçata, on üç jilet ve dört tabanca... Oysa daha üç gün önce bir baskın daha yapılmış cezaevi aranmıştı. Genellikle üç dört ayda bir arama yapılırken, bu sefer üç gün arayla üstüste baskın yapılması, zulalarında silöh saklayan mahkûmları gafil avlamak içindi. Ama mahkûmlar bu numarayı da bildiklerinden, önceki aramanın üstünkörü olduğunu görünce, hemen arkasından bir baskın daha yapılacağını anlamışlar, gereken tedbirleri de almışlardı. Buna rağmen bir silâh deposundaki kadar silâh bulunmuştu.

Asıl aramanın Kürt Kâmil için yapıldığını herkes biliyordu, ama onun bulunduğu koğuşta ne silâh, ne afyon, eroin bulunmuştu. Çünkü, hayatının on yedi yılını hapisanelerde geçirmiş, hapisane içi kavgalarda birçok yaralar almış ve tecrübeli bir hapisaneci olan otuz dokuş yaşındaki Kürt Kâmil, hiç bir zaman üzerinde silâh taşımadığı gibi,kendi koğuşunda da silâh bulundurmazdı. Onun fedaileri ve zulacıları vardı. Silâhları onlar taşır ve saklarlardı ve hiç bir zaman Hapisane ağasını yalnız bırakmazlardı; kolaya girince bile kapısında fedaileri nöbet beklerlerdi. Ancak birpusuya düşürülmek gibi tehlikeli anlarda fedailer ağalarına silâh yetiştirirler kendileri de silâhlarıyla onu korur ve savunurlardı.

Bu baskındaki aramada bulunan silâhların sahipleri de, her zamanki gibi, yine anlaşılmamıştı. Oysa yine herkes bu silâhların gerçek sahibinin Kürt Kâmil olduğunu biliyordu. Onun haberi olmadan hiç kimse cezaevinde silâh bulunduramazdı, bulundurursa o'nun düşmanı demekti.

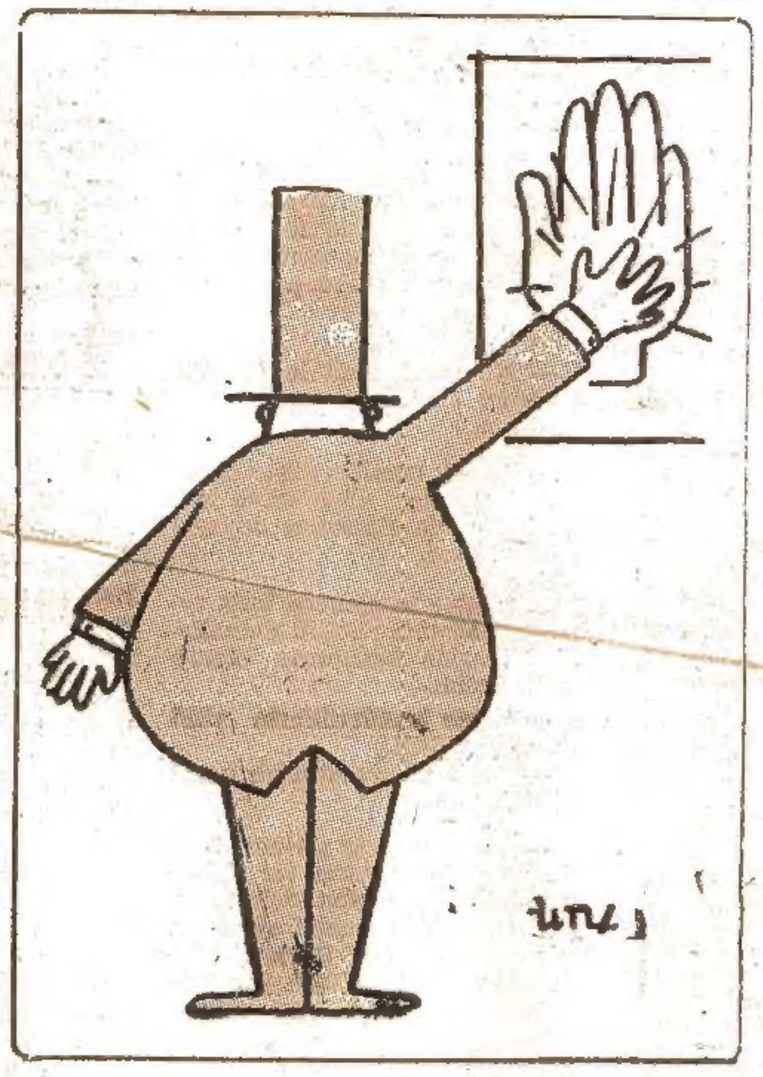

Bu aramadan sonra Paşazade Ferit Bey, genç gazeteciye,

— Günler gelse, dedi, bu cezaevinde pek yakında hatıranızda derin izler bırakacak günler yaşıyacaksınız. Benim için pek öyle mühim hâdiseler değil bunlar. Ben böyle nelerini gördüm, yaşadım.

Genç gazetecinin sorusu üstüne Paşazade Ferit daha da açıkladı:

— Kürt Kamil, bütün bu baskınların, aramaların kimin başının altından çıktığını biliyor. Bunlar hep polisin işleri...

— Öyle olduğu nerden anlaşılıyor?

— Zula yerleri hiç bir zaman bu kadar kolaylıkla bulunamazdı, Elleriyle koymuşlar gibi gelip buldular. İçerden birisinin idareye ispiyonluk yaptığı aşikâr. Bunu da polisten başkası yapmaz. Maksadı, ağalık için muharebe ederlerken Kürt Kâmil'i silâhsız bırakmak... Kürt Kâmil iyice işkilli bu sefer; çünkü aramada jandarmalar, bir tabanca faz buldular. Anlaşılıyor ki, polis de silâhlanıyor. Aramada onun silâhlarından da bir tabanca ele geçti. Göreceksin, yakında hapisanede kıyamet kopar.

— Yânı, ne olabilir?

—İkisinden birininhapisaneden beşi çıkmalı. Polis de bu işi yapacak yürek olmadığından, kalleşlikle işi yürütmeye çalışıyor...

— Hapisanenin anayasası kalleşlik kanunu üstüne demiştiniz Ferit Bey...

— Evet ama, onun yaptığı hapisane kanununa da muvafık değil. Meselâ ziyaret günü annesiyle konuşurken arkadan bıçaklatmak. Koğuşa çay içmeye çağırıp üstüne çullanıp vurmak... Ama eninde sonunda kan akacak... Poliste, kan dökecek de döktürecek de yürek yok... O, memuriyet gibi, tıpkı evrak havale eder gibi, Kürt Kamil'i bertaraf etmeye çalışıyor. Kürt Kamil'e gelince, o da bunca yıllık hapisane forsunun böyle bir ispiyoncu için kırmak istemez. Kürt Kamil'in vurduğu değil, vurdurttuğu adam bile, kendisinden üstün olmasa bile en azından kendisine denk olmalı. Onun için bu mâceranın sonunu ben de çok merak ediyorum. Eğer hapisane idaresi bir tedbir alıp da, ya polisi ya Kürt Kamil'i burdan bir başka cezaevine sürgün göndertmezse, bu işin sonu fenadır. Fakat ikisini de sürgün göndere-mezler başka cezaevine

— Neden?

— Müdür, Kürt Kamil'den her ay para alıyor. Onun için O'nu göndertemez burdan. Polis de savcılığa Kürt Kâmil için ihbarda bulunduğundan onu da süremez şimdilik... Bakalım ne olacak...

Bu konuşmanın üstünden çok değil, ancak dört gün geçmişti ki, o beklenmedik olay geçti. Hapisane tarihinde pek az duyulmuş bir olaydı.

Bir gece yarısından sonraydı. İlkin üçüncü kısmın, ikinci kısma bitişik duvarlı koğuşundan bağırma çağırma, sonra da inleme duyuldu. Daha sonra da duyulan polisin yalvarmalarıydı. Polis,

— Beni öldürün, öldürün!... Allahınızı seviyorsanız, beni öldürün! diye yalvararak ağlamaktaydı.

Anasını satan Sülüman,

— Senin pis kanını dökmiyeceğiz, dedi, seni sabaha kadar karı gibi kullanacağız... Bak, bu kadar garibân kuyruğa girmiş sırasını bekiliyor. Fakir fukaranın gönlü hoş olsun. Senin ispiyona lâykı olanı budur...

Çırılçıplak soyulup yüzükoyun yere yatırılmış ve iki kolu bileklerinden bağlanmış olan polis, malta taşları üstünde kıvranarak ağlıyor.

— Allahını seven beni öldürsün.

İçinizde bir erkek yok mu, çekip bıçağını sırtıma saplasın da öldürsün beni... Kanım helâl!... diye yalvarıyordu.

Cezaevinin bütün eroincileri, adembabaları, sübyanları orada toplanmışlardı. En çok acele eden sübyanlardı. Kendilerine her gün yapılan hareketi, burda başkasına yaparak, altında ezildikleri aşağılık duygusundan kurtulmak, erkek olduklarını isbat etmek istiyorlardı.

(Arkası var)

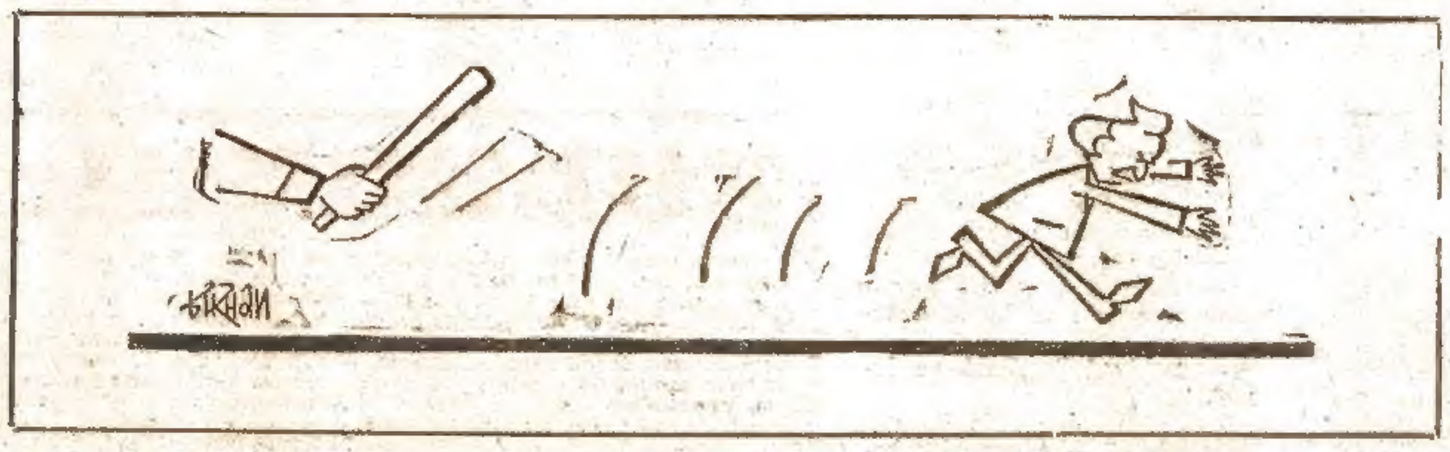

AMERİKA

Dünya Mizahından Örnekler

Sırıkla Atlama Şampiyonu

Bay ve Bayan Quigley (Aşıklar uçurumunun Amerikan Folklorundaki rolü) adlı kitapları ile tanınan bir profesör aile idiler. Şimdiye kadar Amerika'da gezmedikleri bir karış toprak bile yoktu. Bu geziler sonucunda tam 872 tane Aşıklar Uçurumu tesbit etmişlerdir.

Amerikan Folklarında büyük bir yer alan bu uçurumlar, hemen herzaman için genç, güzel bir kızılderili kız ile sevgilisi yakışıklı bir kızılderili silâhşorun yasak aşkları sonucu, çaresizlik içinde kalıp birlikte atladıkları uçurumlardır.

Bu yakınlarda, karımla bir motosikletle gezintiye çıkmıştık. Yolun sağ tarafında görünen manzara bizi bir an büyüledi. Durduk ve biraz oturmak için yolun kenarına çıktık. Karım, müthiş derinliği görerek:

— Sakın burası da bir Aşıklar uçurumu olmasın? dedi:

— Olabilir. Hem de manzarası harika!..

Karım,

— Kesin olarak öğrenmeliviz. Bunun için de köye gidip en yaşlısından soralım... dedi.

Zaten köy, uçurumun yan tarafına doğru, bir kuş yuvası gibi görünüyordu. Yılan gibi kıvrılan bir yanı uçurum olan yoldan köye inmek onbeş dakika sürdü. Köyde birçok kimseye eski hatıralara ait sorular sorarak köyün en yaşlı adamı olduğunu anladığımız —1865'de babası, kucağına alıp Abraham Linkolu'ün cenazesine götürmüş— Mr. Al'ı bulduk

— Bu kadar yaşlı olmanıza rağmen çok dinçsiniz! dedi karım, nasıl bu kadar dinç kalabildiniz?

Adam:

— Herşeyi alaya alırım çok bira içerim, dedi.

Güldük ve hemen bir meyhaneye girdik. Garsona:

— Bira! dedim.

Karım:

— Kocamla dolaşırken şu karşıdaki uçurum dikkatimizi çekti. Acaba hiç ismi yok mudur oranın? diye sordu.

— Vardır, dedi Al, (Aşıklar Uçurumu) derler oraya.

Karım, bir astronom, yeni bir yıldız keşfetmiş veya Neptünün başka bir peyki olduğunu bulmuş gibi heyecanla sıçradı.

— Aşıklar uçurumu... Sebebi ne imiş böyle demelerinin?

— Çok eskiden iki kızılderili atlamışta burdan...

Frank Sullivan

— Ölüme mi atlamışlar?

— Yok canım öyle bir şey söylemedim!

Karım ve ben havretle:

— Yani oradan düştüler hâlâ yaşıyorlar mı?

— Ben düştüler demedim, Bey atladılar dedim.

— İkisi de ayni değil mi?

— Hayır. —Aman boğazım da amma kurudu!—

Ben:

— Garson! Hemen bir bira! diye çağırdım

— Teşekkür ederim! dedi Al, zaten biranın yarısı sakalın içine gidiyor... Ha ne diyordum? Evet, iki kızılderili sevişiyorlarmış. Birgün tam uçurumun üzerinde buluşmuşlar ki sol yandan birkaç kişinin kendilerine doğru geldiğini görmüşler. Hemen öbür yandan kaçmak için kalkmışlar. Öbür yandan da kızın babasının kızına seçtiği kocayı görmüşler. Bir yanda onlar, öbür yanlarında uçurum... Kız:

— Hiç olmazsa birlikte ölürüz! diye omuzundan bir ok alarak yayına yerleştirmiş. Erkek:

— Yok, yok! Başka bir yol var. Şu sivri tepeyi görüyor musun? Oraya atlarız demiş

Kız:

— Nasıl atlarız on metreden yüksek orası demiş.

Erkek, biraz ilerden bir odun getirerek uçurumun kenarına koyar,

— Sen öbür uçuruma çık ben seni mancınıkla tepeye atacağım der..

— Peki sen ne yapacaksın?

— Ben de bir çaresini bulurum

Kız mancınıkla on metre yükseğe sanki kuş gibi konmuş. Erkek odunu alarak Allahın kendine verdiği bütün kuvveti kullanarak, şimdiki sırıkla atlayanlar gibi atlamış uçuruma! Of!.. Allah kahretsin. Damağım kurudu!

Ben:

— Garson, hemen bir bira! dedim.

— Teşekkür!.. dedi Al.

Karım:

— Eee? Sonra ne oldu? Düştü mü oğlan? diye sordu.

— Yok be Hanım. Oyle birşey söyledim mi? Çocuk, okumaya çok meraklı idi..

— Peki çocuk sevgilisine kavuşabildi mi?

— İki metre kaldı yetişmesine!

Karım:

— Ne yazık dedi, demek tekrar düşmanlarının baltaları üzerine düştü!

— Öyle söylemedim. Eğer J. Feuimore Cooper olmasaydı sizin dediğiniz olacaktı!.

— J. Fuimore Cooper mi?

— Evet!.... Çocuk, okumayı çok severdi. O gün de okumak için Cooper'in bir kitabını almış yanına ve arka cebine k
nun sayesinde kurtul

— Nasıl?

— Yine kurudu damağım! Hay Allah!..

— Garson, çabuk bir bira!

— Ha, ne diyordum? Babasının kızını vermek istediği adam uçuruma gelmiş ve okunu bütün kuvveti ile çocuğa savurmuş. Ok çocuğun arka cebindeki kitaba gelmiş. Kitabı delmiş ve yarım santim kadar çocuğun tenine de işlemiş. Tabii bu darbe ile çocuk bir çığlık koparmış ve yarım metre yukarı fırlamış mı!..

— Ve böylece çocuk tepeye tutunmuş, ha? dedi karım.

— Yok. Hâlâ bir buçuk metrelik bir mesafe kalmış!»

— Öyleyse herşeye rağmen yine düşamnlarının baltalarına düştü! Eyvah!..

— Aman, bıktım şu boğazımdan. Yine kurudu!

Ben,

— Garson, çabuk bira! Duble olsun... dedim.

— Peki, ne oldu? dedi karım.

— Kızı saçından yakalamış.

— Saçından?

— Tabii. Kızın saçları bir buçuk metre uzunmuş. Masallardaki gibi... Evet. Kız bir ağacı iyice kavramış ve saçını uzatmış. Çocuk tutunca kurtulmuş.

— Ölümden?

— Evet, bayan!

— Ne güzel, dedi karım, göz yaşlarını silerek.

Karım,

— Demek buradan düşen olmadı. Ne acaip. Öbürlerinin tam tersi. Burada atlamalar neş'eyle bitiyor! dedi.

Ben,

— Bunlar [illegible] kızla ev [illegible] adamın yüzünü görmeliydi. Herhalde kıpkırmızı olmuştur!.. dedim.

— Zaten kızılderililerin yüzü kırmızıdır dedi.

— Peki, onlar mutlu bir hayat sürdüler mi?

— Yaaa, geçinip gittiler. Duyduğuma göre yıllarca bir şirkete memleket, memleket dolaşıp biraz para yapıp emekli olmuşlar. Bir çocukları Yale Üniversitesinde okuyor. Geçenlerde gazetede okudum. Dünya sırıkla atlama rekoru kırmış!»

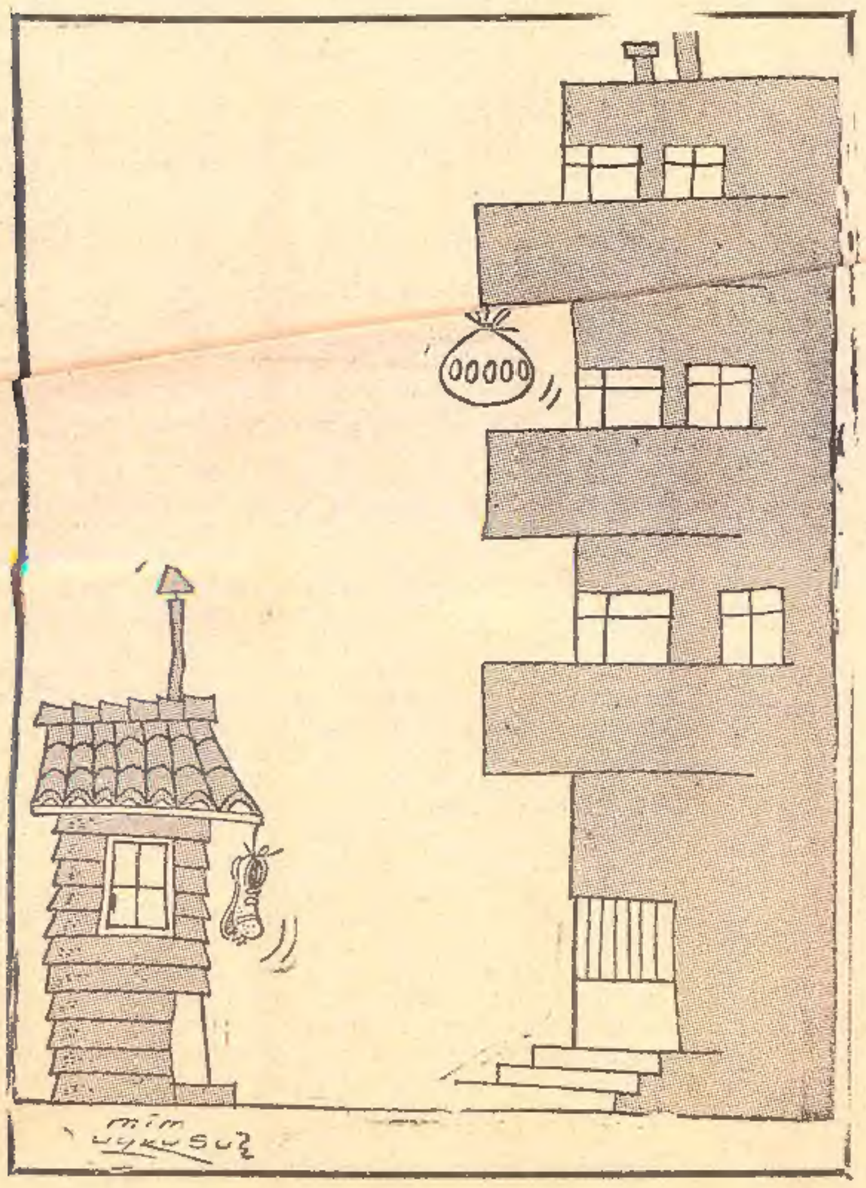

Namuz sözü

Bir milyoner oğluna şu öğüdü veriyordu

— İş hayatınla başarı kazanmak için iki şey gereklidir.

— Nedir onlar babacığım?

— Namuslu ve akıllı olmak

— Namus nedir babacığım?

— Hayatta gerektiği zaman söz vereceksin ve bu sözü tutacaksın.

— Peki, akıllı olmak ne demektir?

— Akıllı olmak da bu namus sözünü hiçbir vakit vermemektir.

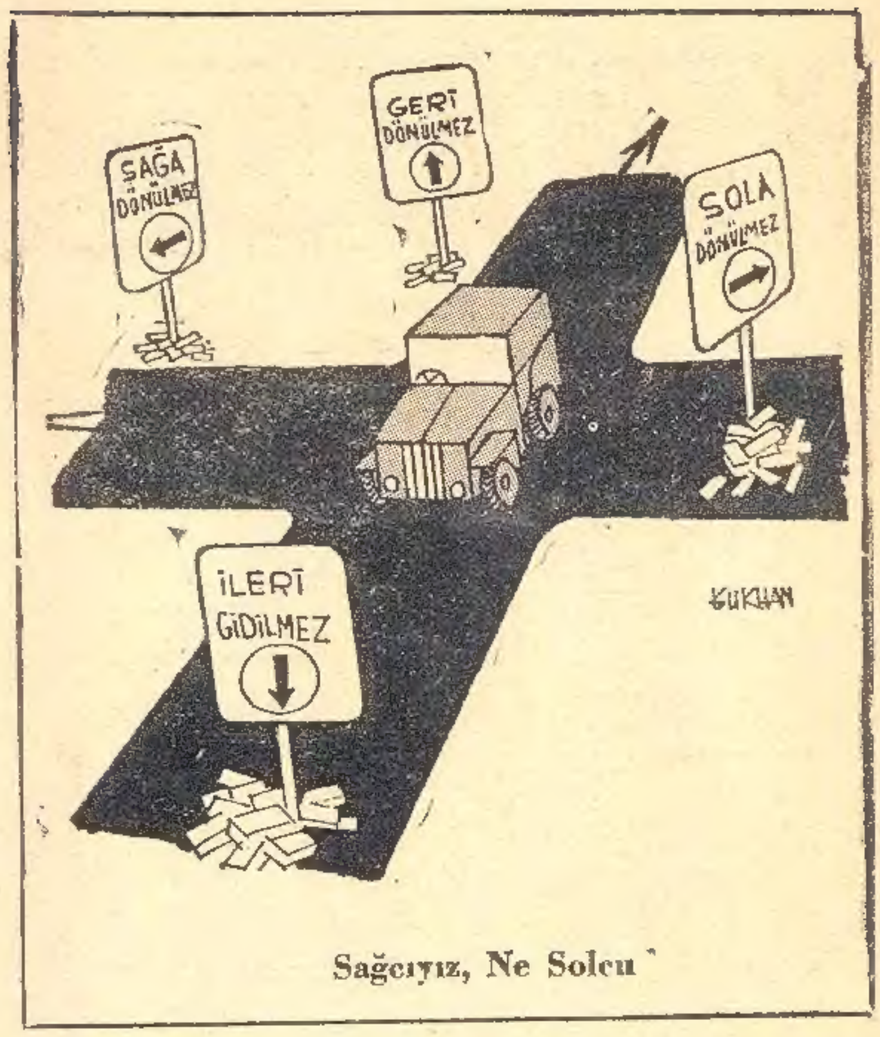

Sağcıyız, Ne Solcu

Basın Sergisi

Milliyet
Halk Gazetesi

Bir tarihte Sadettin Heper'le efendimizi (Mevlâna) ziyaret için Konyaya gittik İstasyondan türbeye telefon ettik.

— Buyurun, bekliyoruz.

Denildi. Bir arabaya bindik türbeye geldik. Kapı kapalı....

Çaldık, ses yok. Vurduk, yine ses yok. Kapının aralığından bakıyoruz. Avluda adamlar dolaşıyorlar, fakat bizi işitmiyorlar. Kapı duvar kesilmiş!

Sadettin Bey:

— Biz hatâ ettik, dedi, evvelâ Hazret-i Şems'e gidecek, onu ziretten sonra efendimize gelecektik.

Hemen Hazreti Şems'e koştuk. Onun hâkipayine yüz sürdük, sonra türbeye döndük. Daha uzaktan kapının açık olduğunu gördük. Müdür Mehmet Önder.:

— Nerede kaldınız? dedi, sizi bekliyorduk.

Evet ama Mevlâna, Şems'ten evvel huzuruna girmekliğimize müsaade buyurmamıştı.

Yeni Sabah

Bdan Taksim'e otobüsle çıktım. Yolculuğumuz hayli uzun sürdü. Saat onbuçuk civarıydı. Yanında oturan bey, durup dururken gülmiye başlayışımı pek yadırgayınca, aklıma gelen fıkrayı ona da anlatmak zorunda kaldım. Deli sanmasın diye...

Efendim yandan çarklı vapurların adalar ile köprü arasını üç buçuk saatte aldığı devirlerde. Şimsi Molla'ya sormuşlar:

— Efendi hazretleri nerede ikamet buyuruyorsunuz?

Gayet sâkin cevap vermiş:

— Ada vapurunda efendim.

★

Seref Gürsoy'a niçin kendinkızla evlendiğini sordular.

— Felâketlerni en küçü günü seçtim, dedi ve ilâve etti: Çünden çok küçük yaşta bir kü Balzac'ın dedi gibi «Kadınlar onaltısında çizilir, yirmibeşinde boyanır ve otuzunda silinir.

AKŞAM

Mareşlin Çanakkale, İstiklâl vaşı ve Filistin Cephesine ait hâtıraları, notları şimdi kızı ve damadı tarafından tarihçilere tasnif ettiriliyor. İlerde yayınlamayı düşünüyorlar. Mareşalin ne kadar hesaplı, metodik olduğunu, hemen herşeyin vesikalarının elinde bulunduğunu söyleyen damadı Sırrı Çakmak, notları arasında ele geçen çok ilgi çekici bir grafiği de örnek gösteriyor. Mareşal Fevzi Çakmak son 12 yıllık cinsi hayatının bir grafiğini tutmuşmuş meğer..

Cumhuriyet

Alman mizahını pek bilmem. Çünkü dili bilmem; kulaktan işittiklerim arasında da bu dilin espri ve mizah kolu bir zenginlik ve renginlik intibaı bırakmaz. Ama şu fıkra pek hoşuma gitti. Bilhassa bir Alman dergisinde çıkmış olması bakımından..

İki bön Alman var. Fakir adamlar. Bunlara günün birinde piyango vuruyor. Bol para.. İlk iş seyahate çıkmak. Ve bu yolda Parise geliyorlar.. Birisi diyor ki:

— Parise gelen yabancılar mutlaka «Meçhul Asker» e bir çelenk koyar.

Bir çelenk yaptırıyorlar. Temiz giyiniyorlar.. Paristeki Etuval meydanında, Meçhul Askerin mezarına askeri adımlarla yaklaşıyorlar.. İkisi birden çelengi koyuyor. Doğruluyor.. selâmlıyor.. ve birisi ayrılıyor, öteki biraz gecikiyor, sonra gözleri nemli o da geri geliyor, Arkadaşı soruyor:

— Ne o? Neden geciktin?

Gözlerini silerek:

— Annem bana «Sen bir Meçhul Askerin oğlusun!» derdi, Babamın mezarında bulunduğumu hatırladım dal, cevabını veriyor. Ben bu fıkrayı beğendim doğrusu..

B. FELEK

Zübüüüük

Pazartesi günleri çıkar haftalık siyasi mizah gazetesi ★ Sahibi ve yazı işleri yönetimi: MERAL NESİN ★ Yönetim yeri: Cağaloğlu, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa Sokak No: 12 — İSTANBUL ★ Telefon: 22 58 04 ★ Abone: Yıllık 25, altı aylık 13 liradır. Yabancı ülkeler için yıllık 50, altı aylık 25 liradır. Derginin uçakla gönderilmesi isteniyorsa ayrıca uçak masrafı abone parasına eklenir. ★ İlân Bir sütun üzerinden her sütünun santimi 15 liradır ★ Gönderilen yazı ve karikatürler yayınlansın, yayınlanmasın geri verilmez ★ 50 kuruş, geçmiş sayılar 75 kuruş ★ İstanbul'da Güneş Matbaacılık T.A.Ş. de dizilip basılmıştır.

26 Kasım 1962 ★ Cilt: 1, Sayı: 43